

Jak opravdu vypadá skutečnost a pravda

Billy, SSSC, 21. dubna 2018, 23.23 hod.

FIGU – SSSC

Freie Interessengemeinschaft

Hinterschmidrüti 1225

8495 Schmidrüti ZH, Schweiz

www.figu.org

FIGU Studiengruppe Česká republika

<http://cz.figu.org>

info@cz.figu.org

Překlad z němčiny a staženo z webových stránek:

FIGU-Studiengruppe Česká republika <http://cz.figu.org> info@cz.figu.org

© FIGU 2018 (německy). 2022 (česky). Některá práva vyhrazena. Na toto dílo platí následující pravidla: www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/
Nekomerční využití je proto bez dalšího souhlasu autora výslovně dovo-
leno.

Originál vydán v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag),
»Svobodné zájmové společenství«, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495 Schmidrüti ZH, Švýcarsko
Pramen: [Wie die Wirklichkeit und Wahrheit tatsächlich sind \(figu.org\)](http://www.figu.org)
[https://shop.figu.org/sites/default/files/wie die wirklichkeit und wahrheit tatsaechlich sind.pdf](https://shop.figu.org/sites/default/files/wie%20die%20wirklichkeit%20und%20wahrheit%20tatsaechlich%20sind.pdf)

Jak opravdu vypadá skutečnost a pravda

Ve dvou uplynulých staletích a v posledních desetiletích se prokazovalo, že skutečnosti a pravdě odpovídá něco docela jiného, než co tvrdí USA a většina politických elit ve státech NATO, diktatuře EU a jejich zemích, neboť tyto elity lžou, že Rusko je zhoubný, nebezpečně zákeřný agresor, jemuž musí čelit »svobodný svět«. Faktická tvrdá pravda zní ale tak, že pravými agresory, kteří ohrožují svět, jsou USA, NATO a diktatura EU.

Vývody a objasnění atd. obsažené v tomto článku se ve velkém rozsahu zakládají na výpovědích a výkladech Plejare Quinto, který vykonává funkci pozorovatele a analytika ohledně rozeznávání a vyhodnocování veškerých způsobů práce ve vztahu k zahraniční a vnitřní politice všech pozemských států, jakož i ve vztahu k jejich snahám, systémům státního vedení, agresivitě, ochotě k míru či válce, jakož i ve vztahu ke státní spravedlnosti a všem formám politiky, vládních systémů, tajných služeb, ekonomik a ozbrojených sil, zejména v souvislosti s USA, diktaturou EU a Ruskem.

Dále se jisté vývody a vysvětlení zakládají na prožitcích a zkušenostech samotného autora, přičemž všechny obsahy v tomto článku, které pocházejí od Plejare Quinto, odpovídají správným skutečnostem a proběhlým událostem a situacím, a tudíž se nejedná ani o fake oldies, ani o fake news, a ani o konspirační teorie, neboť se dotyčné obsahy nepochybně a v každém případě shodují s proběhlou skutečností a její pravdou. Při tom je v každém případě nutno zohlednit, že všechny uváděné vývody, vysvětlení a data atd. představují pouze část celého a plného rozsahu událostí, a že tedy v žádném ohledu nejsou úplné, přičemž je také nutno zmínit, že jistá data, jako čísla/segmenty, pocházejí z Wikipedie.

Války nejsou nikdy spravedlivé

Války neslouží nikdy pokroku,
nikdy nepřinášejí mír ani svobodu,
ale pouze mnoho útrap, nouze a bídy,
lidské zvrácenosti, strachy a úděs,
jakož i pomstu, zášť a zármutek,
nekonečný vztek a destrukci;
proto nejsou války ani nikdy spravedlivé.
SSSC, 27. 3. 2018, 00.02 hod., Billy

Předně je nutno říci, že USA ani Evropská unie nepředstavují v žádném případě demokratické státní útvary, nýbrž diktatury, neboť se prokazatelně a skutečně jedná o státní útvary, v nichž vykonává přímou a nejvyšší vládu vedoucí »elita«, která rozhoduje o zdaru a nezdaru národa, který ve všech podstatných záležitostech souvisejících s vedením státu nemá vůbec žádné právo spolurozhodovat. To celé, co má být z nedemokratického pohledu pozemských státních činitelů »demokratické«, představuje pouze fakt, že lid smí volit své nejvyšší vedoucí »elity«, avšak tím ona »demokracie« již končí. Skutečností je, že tato vedoucí »elita« odpovídá »elitě« jen podle jména, neboť ve skutečnosti nemá nic společného s kritériem »nejlepších osob«, které nemají ovládat národ, ale vykonávat v souladu s lidovou vůlí a v odpovědnosti za blaho lidu nejlepší, dobré, počestné a korektní vedení a péči založenou na míru, svobodě a spravedlnosti.

Již v nejdávnějších impulzních formulacích obsažených v úložních bankách univerzálního proroka Nokodemiona je zcela jasně zachyceno, že jen ti nejlepší a moudří mají být národy voleni a uváděni do úřadů »lidových a státních pečovatelů« a do pozic »lidových a státních vůdců«; tedy jen ti nejlepší a moudří, kteří se nejlepším způsobem vyznaží ve všem dobrém, správném a naprosto korektním, jakož i v pořádku, právu, velmi cenných kvalitách, logice a způsobování míru, svobody, spravedlnosti a jejich záchově a kteří mohou považovat za vlastní všechny dobré vlastnosti, jež také sami pěstují, a kteří žijí na základě všech nejlepších hodnot a norem.

Dnes se elita v celé politice žel chápe jen tak, jakož i všechny s tím související pojmy, že lidé ve veřejných úřadech projevují mocenské manýry, vyvíjejí lobbismus a populismus, náležejí k poradenským kruhům, organizacím, ekonomice, armádám a tajným službám atd., přičemž zpravidla jen doufají ve špičkové pozice s větší a obsáhlejší osobní mocí. Při tom osobní integrita již nemá vůbec žádný význam, neboť roli hrají už jen nespoutané mocenské způsoby a dychtění po obrovských, vysoce přemrštěných odměnách, přičemž tyto nešvary jsou zde výrazně horší než v zástupech populací.

Ze všeobecného pohledu označuje elita vztažená na lidi (elita z latinského eligere, popř. exlegere, tj. »vybírat«) sociologicky – skutečně nebo domněle – nadprůměrně kvalifikovanou skupinu osob, které fungují např. jako funkční, výkonné, mocenské, ekonomické, vladařské, stát vedoucí a vlivné elity nebo kruhy společnosti.

Z konkrétního pohledu a z pohledu průměrného člověka se pojem elita zpravidla váže na blíže definované kruhy osob, jako je právě v první řadě elita státního vedení, jakož ale i takzvaná poziční a vzdělaňecká elita, která stojí v protikladu k zástupu neelitních průměrných lidí, resp. normálních občanů. Přesně vzato jsou tito elitáři lidé, pro něž se jejich elitářství stalo ideologickým bludem, který je nutno označit jako elitarismus a který se jim zažral do vědomí, a tudíž se s ním identifikují a věří, že jsou něco lepšího než prosté občanstvo tvořené normálními lidmi. A tito elitářští vykonavatelé státní moci působí ledabyle a dirigují nedemokraticky svým mocenským výkonem a dle vlastního uvážení celé státní dění bez zohlednění a přes vůli národů a vedou mizerně stát. Národy k tomu tedy nemohou nic říci, ale musí jen držet hubu a mlčky tolerovat, že vládní činitelé a všechny jejich aparáty a souběžci páchají pohromy a nepokoje v souvislosti s ostatními zeměmi, které eventuálně dokonce napadají a rozpoutávají s nimi války, do čehož jsou pak zapojeni normální občané jako vojáci, již musejí táhnout do bitev, vraždit, ničit, bojovat a obětovat svůj život. A k tomu neelitní průměrní lidé, resp. normální občané, resp. národy nemohou nic říci, jelikož hlavní slovo mají a rozkazy udílejí pouze vůdčí »elity«, zatímco občané v rámci nedemokracie nesmějí rozhodovat a hlasovat o tom, zda má vládnout mír, svoboda a spravedlivost, anebo nepokoje, nesvoboda a nespravedlnost.

Tak je tomu skutečně na celém světě, neboť vyjma Švýcarska nelze žádný státní útvar na Zemi označit za formu demokracie, a to ani republiky, třebaže se podvodně nazývají demokratické, neboť sama skutečnost, že ústavy těchto státních útvarů označují svoji vládní formu atd. jako demokratickou, nemění nic na tom, že ve faktické skutečnosti nemá vůbec žádné demokratické rysy. A tak je tomu i tehdy, když národy směřjí samy volit své vládní vedoucí voly obojího pohlaví, jelikož zpravidla tomu bývá tak, že jistí mocichtivci, kteří propadli elitarismu, jsou do vedoucí »elity« »voleni« na základě podlých, politickými stranami řízených machinací.

Z celosvětového hlediska existuje tedy pouze jeden jediný stát, který lze zmiňovat v souvislosti s demokracií a v němž může lid v zásadní a široké míře vyvíjet vliv na vedení státu, a tím i na zdar a nezdar země a populace, a tímto státem je Švýcarsko, v němž vládne polodemokracie, která je skutečně i pěstována tak, že je hodná státu a že uspokojuje obyvatelstvo. Jedná se sice ve srovnání se všemi státy Země jen o polodemokracii, avšak ta je ojedinělá a překonává svými demokratickými způsoby všechny vládní formy veškerých států existujících po celém světě a na planetě Zemi. Upřímně řečeno není ve Švýcarsku řada věcí, navzdory jeho široce rozsáhlé polodemokracii, samozřejmě ideální a není všechno zlato, co

se třpytí, avšak existují v něm v celoplošném rámci spravedlivé zákony, vyhlášky a přinejmenším dalekosáhle férová jurisdikce, jakož i celostátní pořádek a spravedlnost, které švýcarskému lidu umožňují velmi dobrý a spořádaný život. A tak je tomu včetně skutečnosti úplné, hluboké zemské a státní neutrality, která celé populaci zajišťuje, že ve vlastní zemi a ve vztahu ke všem ostatním pozemským státům a národům vládne mír, přičemž každý počestný člověk požívá naprosté svobody po stránce všeho osobního, po stránce vlastního mínění, rozhodování a možnosti demokraticky volit a spoluurčovat lidovými usneseními státní záležitosti atd.

Oproti švýcarské polodemokracii jsou národy jiných států po stránce demokracie ve zcela nevýhodné pozici, jako je tomu právě v případě nedemokratických Spojených států amerických, diktatury EU a s nimi spojených států, NATO (zkratka z »North Atlantic Treaty Organization«, »Severoatlantická organizace«; pakt mezi USA, Kanadou a několika evropskými státy) a většiny politických elit, o nichž je zde speciálně řeč a které se od nepaměti stále znovu a až do dnešní doby vypínají proti Rusku jako zlovolní, pichlaví agresori a znemožňují nastolení míru a svobody.

Pokud americké státní elity, všichni jejich pomocníci a pobočníci, »elity« diktatury EU a vládnoucí činitelé různých států s ní spojených narazí u svých patřičných populací na odmítání a nesouhlas, tak začnou být zákeřní, útoční, zlovolní, autoritářští a nátlakoví. Jejich poselství, požadavky a machinace jsou zálučné, hanebné a nejpapné, avšak tento fakt většina veřejnosti, resp. normálního občanstva, které je obecně politicky naivní, neznalé a nevzdělané, zpravidla nerozeznává, a tudíž všechna diktátorská rozhodnutí na ni mířená bez odporu toleruje a přijímá. Ten či onen občan, který podléhá státní nadvládě, možná slabě uvažuje o nespravedlnosti a eventuálně potichu bručí a zatne zuby, avšak tím je celá věc skončena. A tak je tomu proto, že jsou tyto národy pod vládní knutou svých mocenských elit utlačovány a je jim bráněno v tom, aby používaly svůj rozum a zdravý úsudek, činily vlastní rozhodnutí a jednaly na základě vlastního sebeurčení, zatímco hloupí občané v národech, kteří jsou přátelsky nakloněni vládním činitelům, kvůli své omezenosti nerozeznávají, o co státním mocenským činitelům, kteří ohlupují národ a chovají se zlovolně a diktátorsky, skutečně jde, takže nepostihují fakt, že i oni sami, občané, jsou vedoucími elitami a jejich pochopy utiskováni. To ale elity státního vedení vědí velmi přesně, a proto lžou, jako když tiskne a šíří pomluvy a nehorázné nepravdy, čímž sugestivně působí na své hloupé a připitomělé jásavé příznivce, zatímco všechny ty, kteří rozeznávají skutečnost a pravdu, zastrašují zlovolnými výhrůžkami, zatýkáním a psychickým, nebo dokonce tělesným mučením atd., aby umlčely jejich názory. A faktem také je, že těmto americkým vůdčím »elitám« a »elitám« diktatury EU ještě přizvukují jejich hloupí a omezení přívrženci z populací, jakož i většina významných, hlavních médií a dalších spolupůsobících médií, jakož i samozvaní, hrubě nemyslicí, mediálně podlézaví »experti«. Nemohlo tomu tedy být jinak, než že vlivem trvalé špinavé a úlisné propagandy Západu proti Rusku – zejména proti nedávno opět zvolenému prezidentovi Vladimíru Vladimirovičovi Putinovi, a to i kvůli jeho angažovanosti v Sýrii – opět nesmírně vzrostla agrese USA a diktátorů EU v Bruselu, a začala mít dokonce paranoidní rysy. Zejména Francie pod vedením politického budižkničemu Emmanuela Macrona, který je zblázněný do EU a který se chce v této diktatuře vyšvihnout do pozice vrchního vůdce a diktátora, stojí v první řadě agresorů působících proti Rusku a Putinovi – stejně jako Anglie pod vedením namyšlené ministerské předsedkyně Theresy Mayové –, a to vedle USA, diktátorů EU a chorobně přihloupilých německých politiků, kteří dychtí po agresi. Když se však na všechny tyto absurdity důsledně podíváme, tak můžeme zjistit, že tato paranoia vyvíjená všemi západními, potrhle agresivními nepřáteli Ruska a Putina nepřináší žádný úspěch, pokud jde o to, aby Rusko běželo tímž směrem jako celý západní svět, ale naopak přináší jen další nepokoje, rozbroje a nebezpečí nové, 4. světové války, a sice vinou USA, diktatury EU a všech západních států, kteří tahají s USA za jeden provaz.

Musí být samozřejmě řečeno, že zpustlý masový vrah a mocenský činitel Sýrie, Bašár al-Asad, nemá být u moci, ale má být sesazen a poslán do vyhnanství, což by bylo naprosto oprávněné, avšak když prezident Putin regulární armádě tohoto zabijáka a státního ničitele pomáhá v boji proti povstalcům, tak je to jeho záležitost, pro kterou má své důvody, a tak je tomu i tehdy, když je tato pomoc nemístná, jelikož

Bašár al-Asad – stejně jako již jeho otec Háfiz al-Asad – je zhoubný diktátor, který jde přes nesčetné mrtvoly a páchá nekonečnou destrukci. Důvod, proč Rusko a Putin pomáhají Asadovu režimu proti rebelům, je vlastně jasný a je jím námořnická základna Tartus, opěrný bod syrského námořnictva v syrském přístavním městě Tartus, který využívá i Rusko.

Tato syrská námořnická základna zaujímá plochu 40 hektarů, resp. 0,4 km² a zahrnuje vedle, na ploše 1,5 hektaru, jednu malou technickou základnu patřící Rusku, resp. malý opěrný bod ruského námořnictva, k němuž patří malá přístavní hráz, která hlavně sestává ze 2 plovoucích lodních kotvišť o délce vždy 120 metrů. Od doby podpisu patřičné bilaterální dohody se Sýrií (roku 1971), používal tuto námořnickou základnu ve městě Tartus Sovětský svaz, a v současné době je tento malý opěrný bod jedinou základnou, kterou ruské námořnictvo provozuje ve Středoziemním moři, kde však rejdí také námořnictvo USA, stejně jako se svým námořnictvem přinejmenším i Francie, která je závislá na diktatuře EU. To jsou fakta, která se přirozeně Americe, která baží po světové vládě a je nepřátelská k Rusku, a ani diktatuře EU nezamlouvají, a proto proti této malé ruské základně brojí a ostouzí s radostnou zlovolností coby váleční štváči Rusko a Putina, jelikož je chtějí z této námořnické základny, kterou Sýrie Rusku schválila, vyhnat a chtějí samy vládnout nad Středoziemním mořem a všemi okolními oblastmi, přičemž se nechtějí vzdát svých snah dosáhnout hegemónického postavení.

Inu, po roce 1990, zejména po vývoji glasnosti a perestrojky, bylo zvláště nezbytné, aby se pozemské lidstvo rozpomenulo na skutečné linie vývoje, i když se nemohlo jednat o nic více než o starotradiční, ustavičné a nadějně opakování. Snahy, které byly podniknuty, byly však mnohem méně než polovičaté, neboť starotradiční a hluboké nepřátelství Západu proti Rusku od základu nepřipouštělo naději, že vzejdou skutečně poctivé snahy o mír. Pravdou je, že již od počátku ze strany USA a diktatury EU vznikaly proti Rusku opět falešnosti, lži, pomluvy a spory, což tedy předurčovalo genesi, resp. vznik a vývoj nových, aktuálních konfliktů, a to již od samého počátku eventuálních mírových vyjednávání. Tento fakt ovšem zejména USA a diktatura EU zamlčovaly a zastíraly, a tudíž ani nebyl písemně zaznamenán v žádných annálech¹, jelikož v tomto ohledu – jakož i ve velmi mnoha dalších případech – nejsou dějinné kroniky žádané, protože USA i diktatura EU chtějí být v rámci světové historie vnímány jako zcela čisté a neposkvřené. Faktické skutečnosti tedy byly a jsou falšovány a zamlčovány, čímž v populacích USA a diktatury EU, jakož obecně i v celé světové populaci, byl a i nadále je narušován a vyřazován rozum a zdravý úsudek, aby se v lidech nevzdouvaly emoce, jež by Americe a diktatuře Evropské unie mohly uškodit.

Když se podíváme na americkou strategii sloužící dosažení světové moci, tak můžeme rozpoznat, že stejně jedná i britský Commonwealth, jakož zejména i diktatura EU, neboť všechny tyto země se ve své vládychtivosti ženou za tím, aby dostaly pod svoji nadvládu stále více států a mohly tak uspokojit své pusté mocenské choutky. V tomto ohledu se však od nepaměti a i v současné době vypínají zejména USA, a proto nebylo s podivem, že po roce 1990, údajném konci studené války, se vzniklé naděje miliónů lidí na mír rychle opět rozplývaly a že se rozpadl jejich optimismus v tom ohledu, že by svět a všechny národy mezi sebou a spolu mohly do budoucna konečně soužit v míru, svobodě, spravedlnosti a rovnoprávnosti. A že tento fakt vyplýval hlavně z globálních hegemónických snah USA, to samozřejmě mocnější činitelé Spojených států amerických a všichni jejich pochopové popírají a zapírají, stejně jako tak činí všichni lidé, kteří kriminální a zločinné intriky a touhy po světovládě amerických mocipánů všeho druhu celkově schvalují, ať už se jedná o jisté neodpovědné části samotné americké populace, nebo o naivní a faktické pravdy neznalé příznivce USA z celého světa. To, co se tehdy skutečně dělo, vyjádřil Sovětský svaz v listopadu 1990 v Paříži, když bylo na konferenci KBSE (Konferenci o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, dnes OBSE, tedy Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) přijato prohlášení o bezpečnosti a spolupráci v Evropě. Dále se pak stalo, že americká armáda vpadla do Iráku, čímž vešla do dějin první válka v Iráku, která začala tím, že Irák 2. srpna 1990 násilně dobyl Kuvajt, načež jej

1 Kloníme se ke starší variantě slova se dvěma n, tedy annály; pozn. překl.

28. srpna anektoval. Od 16. ledna 1991 začaly pak válečné akce k osvobození Kuvajtu, a sice působením koalice vedené Spojenými státy americkými a legitimizované rezolucí 678 Rady bezpečnosti OSN.

Po stránce použitých zbrojních materiálů a stupně mobilizace válečných stran byl tento ozbrojený konflikt, který vešel ve známost jako první válka v Iráku, nejtěžší válkou od konce 3. světové války (1939–1945), a to i s přihlédnutím k válce v Koreji. Tato první válka v Iráku se vyznačovala zejména nerovnoměrným rozdělením civilních válečných obětí, jakož i tím, že konec války vyhlásila pouze jedna strana, avšak nutno je také zmínit nepřímé, neobyčejně velké a rozsáhlé škody v životním prostředí, jakož i fakt, že USA používaly všemožné střely s ochuzeným uranem, který je kvůli své radioaktivitě nebezpečný a chemicky jedovatý, stejně jako většina těžkých kovů, a to i v ochuzeném stavu.

(Vysvětlení: Pojem ochuzování – tedy nikoliv obohacování – pochází z jaderné techniky a popisuje obecně odstraňování jednoho nebo několika izotopů nějakého chemického prvku z přirozené izotopové sloučeniny. Tento pojem se obvykle spojuje s uranem, přičemž technika ochuzování odpadu, která s sebou ve vlastním produktu nese obohacování, se nepoužívá jen ve vztahu k uranu, nýbrž i ve vztahu k dalším prvkům: Například se odlučuje těžké deuterium, resp. vodík.)

Když USA na základě lživých tvrzení amerického prezidenta George H. W. Bushe sr. a amerických tajných služeb roku 1991 napochodovaly do Iráku, začala tím první válka v Iráku, přičemž 20. března 2003 následovala za prezidentského úřadu jeho syna, George Walkera Bushe, druhá válka v Iráku. Tím se definitivně, zcela otevřeně a jasně ukázalo, o co politická, vojenská a hospodářská vedení Spojených států amerických a vedení jejich tajných služeb skutečně usilovala, totiž o »nový světový řád« podle amerických představ a podle amerického uchvatitelského systému, na jehož základě si získávají přístup k centrálním surovinovým zdrojům nejen na Středním východě, ale i na celém světě.

Inu, USA nechtěly být hegemonem, resp. jedinou světovou mocností až po roce 1991, neboť hegemonické manýry projevovali mocichtiví američtí politici a vojáci, jakož i americké tajné služby a hospodářští bossové již od nepaměti, tedy právě již od doby, kdy Ameriku osídlovali a dobývali evropští přistěhovalci. Americké mocenské snahy vyvíjeli od těch dob často asociální a sektářští živlové, kteří se přistěhovali z Evropy a celého světa a kteří již velmi záhy sužovali kriminalitou a zločinností bezúhonné, počestné, pracovité přistěhovalce, kteří poctivě a dobře budovali stát; a tito živlové také masakrovali původní obyvatel, bezmála vyhladili obrovská stáda buvolů, působili válečně a zrádně a stále více se hegemonicky rozšiřovali po celém světě. A tak se to zachovalo do dnešního dne, přičemž všechny poctivé, počestné, dobré a pracovité vrstvy americké populace, které usilují o mír, svobodu a spravedlnost, stojí bezmocně tváří v tvář mocenským, intrikářským a válečným praktikám a snahám o světovládu atd. činitelů, kteří jsou posedlí mocí a kteří sedí na vládních a armádních postech nebo na postech tajných služeb.

Jako důvod války v Iráku, která počala roku 2003, uváděli vládní činitelé Spojených států a Velké Británie, kteří tuto válku vedli, od října 2001 to, že Irák a jeho diktátor, Saddám Husajn, představují nebezpečí pro svět.

Ve smyslu holých lží a pomluv se tvrdilo, že roste akutní světová hrozba ze strany Iráku, který vlastní zbraně hromadného ničení a vykazuje spojení s teroristickou sítí al-Káida, která pod velením Usámi bin Ládina provedla 11. září 2001 teroristické útoky na Světové obchodní centrum v New Yorku. Velká většina populace v USA věřila těmto lžím a pomluvám ze strany vládních úřadů a tajných služeb, a to jak před invazí do Iráku, tak i léta po ní a po popravě diktátora Saddáma Husajna.

Nyní již uplynulo mnoho let od doby, kdy Spojenými státy vedená mezinárodní koalice vpadla do Iráku, kde vedla válku a pod lživými, pomlouvačnými a krvelačnými záminkami zbavila moci a nechala lynčovat Saddáma Husajna, přičemž tvrdila, že Irák a al-Káida vlastní zbraně hromadného ničení, které by mohly

použít proti světu. Tato lež a pomluva mohla být ale později vyvrácena, neboť v Iráku nemohly být nalezeny žádné zbraně hromadného ničení, stejně jako ani nikdy nemohlo být prokázáno, že Saddám Husajn udržoval kontakty s mezinárodním terorismem. Mimoto bylo a je skutečností také to – jak jsem na základě vlastních zážitků a zkušeností v Iráku sám zjistil a jak bylo dodatečně i fakticky konstatováno –, že prostý irácký lid žil pod vládou »krvavého diktátora« lépe, než žil a dodnes žije po jeho svržení a popravě ze strany americké vojenské justice, jelikož dnes jsou v Iráku aktivní teroristické organizace, které páchají mnoho krvavých pohrom a šíří smrt a trápení.

Saddám Husajn byl nepochybně tvrdý, neúprosný a krvavý diktátor, to je naprosto nepopiratelné, přičemž na počátku 80. let nasadil při vojenské akci proti Kurdům na severu Iráku chemické zbraně, což byl nepochybně zločin proti lidskosti, avšak tehdy proti tomu žádné západní státy nepozvedaly hlas, a ani nepodnítily vyšetřování. USA ani ostatní západní státy nechtěly zorganizovat mimořádné sezení Mezinárodního soudního dvora v Haagu, a žádný západní stát neměl zájem o to, aby se proti iráckému diktátorovi utvořila internacionální koalice. A proč tomu tak bylo, to lze docela jednoduše vysvětlit tím, že Saddám Husajn byl v tehdejší době – a tím pádem samozřejmě také Irák – spojencem USA, které v jeho vražedné jedové akci ani v jeho ostatních aktivitách proti Kurdům, povstalcům a ostatním nepřítelům nespatořovaly nic, čemu by se mělo čelit osvětou a trestem. Kromě toho se měla prostá irácká populace pod vládou tohoto diktátora dobře, a on také učinil mnohé pro moderní výstavbu země.

Ve všech západních státech, tedy i v USA a Evropě, byl Saddám Husajn hodnocen a respektován jako progresivní arabský politik, a jeho bezprostředním přičiněním se stalo, že byl v Iráku znárodněn ropný průmysl, přičemž z ropného vývozu získávané příjmy byly investovány do rozvoje elektroenergetiky a silniční výstavby; a ve stejném tahu bylo na základě diktátorových nařízení modernizováno zemědělství a byly také vypracovány a realizovány různé programy k rozvoji průmyslu. Dále se Saddám Husajn snažil o odstranění široce rozšířeného analfabetismu, takže nechal po celé zemi stavět školy a univerzity a umožnil lidem, aby se učili číst a psát a aby se vzdělávali i v mnoha jiných ohledech. V jeho režimu se rozvíjelo také zdravotnictví, které nakonec patřilo na celém Blízkém východě k tomu nejlepšímu. Poté se také stalo, že se v časných 80. letech Irák etabloval jako vyspělý průmyslový stát, následkem čehož přicházeli do země také četní hostující pracovníci, kteří mohli dobře pracovat a žít. Nemohlo se tedy nestát, že byl Saddám Husajn mezi Iráčany považován za enormně dobrého a populárního muže, jenž se staral o lid.

Když irácký diktátor v roce 1980 zahájil válku proti Persii, resp. Íránu, který byl podporován šíitskými uskupeními v Iráku, podpořily USA Irák v tomto konfliktu, a to mělo tradiční důvod, který spočíval v tom, že USA měly s Persií, resp. Íránem otevřené všelijaké úcty spojené s nenávisí a porážkami.

Poté, co americká tajná služba CIA roku 1953 zachránila trůn Muhammadovi Rezá Pahlavímu, stal se tento šáh pro americkou zahraniční politiku ústřední postavou na Středním východě, a byl proto ze strany USA veleben, jak se prokázalo ještě roku 1971, kdy prezident Richard Nixon ohledně šahanšáha² chvástavě pronesl: »Přeji si na světě více politiků s jeho prozíravostí a schopností vykonávat vládu, která v podstatě směřuje k faktické diktatuře dobročinného, humánního druhu.« Ani příští americký prezident, Jimmy Carter, nebyl lepší a hrál na stejnou, zkaženou notu, když v prosinci roku 1977 označil Írán za »ostrov stability v rozbouřeném moři«, k čemuž se v srpnu 1978 přidala i americká tajná služba CIA, která se však v tomto ohledu dopustila grandiózně chybného hodnocení, které vedlo k idiotsky chybnému tvrzení, které bylo formou zpravodajství předáno »Bílému domu« a které uvádělo, že Írán je »zcela vzdálen revoluci«. To byl naprosto idioticky blbý a chybný posudek CIA a jejích špiónů a analytiků, kteří na sebe coby břídilové a nuly na poli psychologie nechali po dobu 15 let slabomyslně působit jen šáhův obraz a papouškovali vše, co on v rozporu se svým pravým smýšlením záluďně a divadelně projevoval navenek ve smyslu falešné prezentace a vylhaného portrétu své vlastní osoby. A na tyto šáhovy

2 Šahanšáh či šahinšáh byl tradiční titul iráckých vládců ve starověku s významem král králů; pozn. překl.

fórky skočili nejen psychologicky nevzdělaní »specialisté«, resp. špionážní nuly CIA, ale i tehdejší ředitel CIA, Stansfield Turner, stejně jako ale i celá americká vláda a všichni na ni napojení a v jejích službách působící vazalové.

Ve všech následujících letech do roku 1962 následovaly pod americkým tlakem v Persii/Íránu vlažné pokusy o demokratizaci, přičemž šáh nakonec vystoupal až do pozice jediného vládce a modernizoval Írán podle svého uvážení. Tato modernizace však v podstatě neznamena nic jiného než přizpůsobení se strukturám USA a Evropy, což se tehdy jednoduše proklamovalo jako »přizpůsobení se Západu«. Od tohoto okamžiku hovořil šáh, resp. Muhammad Rezá Pahlaví už jen o »bílých revoluci«, když mluvil o svém rozvojovém programu, který však nepřinesl kýžený úspěch, ale porážky, k nimž se řadila mimo jiné i zemská reforma, která se nakonec zcela nezdařila. To celé vedlo v Íránu ke kontroverzím, jež se zaměřovaly proti těmto reformním plánům, a to i přesto, že je zpočátku většina populace podporovala; poté však v polovině roku 1963 nastaly těžké nepokoje, skandály a ostré výměny názorů, načež byly vzniklé výtržnosti brutálně potlačeny zlym násilím.

(Výňatek z Wikipedie /primárně česká verze, povětšinou neodpovídá německému originálu/: Muhammad Rezá Šáh Pahlaví Árjamehr (26. října 1919 – 27. července 1980) byl íránský šáh z dynastie Pahlaví a zároveň poslední monarcha na perském pavím trůně. Jeho otcem byl Rezá Šáh Pahlaví, někdejší kozácký důstojník a od převratu v letech 1924/1925 šáh, matkou dcera generála Tádž ol-Molúk. Snahy otevřít zemi cizím vlivům vedly k posílení nacionálního hnutí a k nástupu vlády Muhammada Mosaddeka v roce 1951. Mosaddek, který znárodnil íránský ropný průmysl, dosud ovládaný Brity, donutil šáha odejít nakrátko do exilu, když se ho panovník pokusil propustit. Britové hájící zájmy své společnosti však požádali o spolupráci americkou CIA, s jejíž pomocí byl předseda vlády v roce 1953 svržen a šáh se mohl znovu vrátit k moci. Šáh nechal zmanipulovat volby, nechal početné Íránce zatknout, některé mučit a popravit. Jeho iniciativa ve prospěch alfabetizace a modernizace /takzvaná »bílá revoluce«/ je vnímána rozporuplně.)

Vztahy mezi USA a Íránem trvaly tedy delší dobu a v zemi byli také umístěni američtí vojáci, z nichž mi někteří ve městě Záhedán, na cestě do »Mir Javeh«, poblíž hranice s Pákistánem, poskytli ve svém příbytku ochranu před písečnou bouří (poté co jsem se roku 1962, několik dní před touto událostí, krátce setkal se šáhem Muhammadem Rezá Pahlavím a vedl s ním krátký rozhovor). Vojáci mi dávali ve známost, že by byli raději doma v Americe u svých rodin, že nenáviděli svoji službu v Íránu, že americké vměšování do záležitostí cizích zemí je »bullshit« a že jsou pod diktaturou šáha nanejvýš nespokojeni. Dále také vykládali, že musí v Záhedánu vykonávat službu nuceně, a tedy proti své vůli a že se jako Američané stydí, že americký systém zahraniční politiky po celém světě stále znovu a opakovaně přikazuje a nechává provádět zločinné akce, které jsou v rozporu s lidskými právy, jako tomu prý bylo vždy, a tedy i v roce 1953, kdy se Amerika v Persii dopustila velkého bezpráví. Tito příslušníci americké armády tedy vykládali, že i tehdy bylo na politice USA zřetelně patrné, že lidská práva a demokracie velmi často nestály v centru bilaterálních vztahů, jako tomu prý bylo vždy a jako se tak stalo i 19. srpna 1953, kdy americká vláda zcela chybně vyhodnotila situaci v Íránu, která vedla k nanejvýš tragickým událostem historických rozměrů. Amerika se totiž prý podílela na svržení íránského režimu, který byl prý pro USA přirozeným, důležitým, jakož i strategickým a ideologickým spojencem. Vlivem tehdejší Eisenhowerovy vlády se prý však celá situace zcela zmatečně zvrhla, a proto prý byla i eliminována liberálně-nacionalistická íránská elita, přičemž USA prý podpořily i puč proti dr. Muhammadovi Mosaddekovi, což byl tehdy ještě mladý kariévní diplomat, jenž se vedle nemnoha dalších vyslovoval proti íránské politice americké vlády.

Ohledně Íránu a šáhovy samovlády je mezitím nutno říci a vysvětlit skutečnost, že od 50. let byl Muhammad Rezá Pahlaví s tolerancí USA dosazen v Persii, resp. Íránu na post šáha (resp. šahanšáha, tj. císaře císařů) a byl vystavěn do pozice autokrata. Co z toho pak v historii Íránu vyplynulo, bylo do značné míry řízeno americkou zahraniční politikou.

Z dnešního pohledu je nutno podotknout, že od roku 1980 mezi Íránem a Spojenými státy americkými již neexistovaly diplomatické vztahy, neboť v reakci na vzetí rukojmí v Teheránu ukončily USA roku 1980 kompletně diplomatické vztahy a provozovaly místo toho »virtuální velvyslanectví«. Od roku 1981 zastupuje Švýcarsko, jako ochranná moc, v Íránu Spojené státy a hájí jejich zájmy v Teheránu. Na stranu druhou je Írán zastupován ve Washingtonu Pákistánem. To znamená, že Švýcarsko převzalo a vykonává administrativní a konzulární služby a dává oběma zemím, které nepraktikují žádné přímé diplomatické vztahy, k dispozici kanál pro dialog.

Nuže, roku 1984 byly vlastní bilaterální diplomatické vztahy, jež byly přerušeny arabsko-izraelskou válkou, opět navázány. A v té době byly válečné zločiny Saddáma Husajna – které se samozřejmě konaly za spoluúčasti USA – citelně blízko. Co se týče irácko-iránské války to tedy nemohlo být jinak, než že USA se Saddámem Husajnem ve válce proti Íránu táhly za jeden provaz; to nastalo právě po přepadu amerického velvyslanectví v Teheránu a 15měsíčním dramatu s rukojmími, které se odehrávalo, když 52 diplomatů Spojených států po dobu 444 dní, od 4. listopadu 1979 do 20. ledna 1981, bylo drženo jako rukojmí, poté co skupina iránských studentů obsadila v průběhu islámské revoluce americké velvyslanectví v Teheránu.

S Donaldem Rumsfeldem, který byl mezi lety 2001 až 2006 ministrem obrany Spojených států, se Saddám Husajn setkal v roce 1983. Byl to pak právě Rumsfeld, který roku 2003 vedl vojenský zásah v Iráku, při němž byl Saddám Husajn vlivem moci USA lynčován.

Když byl v Americe u moci Ronald Reagan, tak se snažil zabránit kolapsu Iráku a rozhodl se, že bude iráckého diktátora zásobovat informacemi o pozicích iránských vojenských oddílů, což mělo důvod v tom, že americká vláda, tajná služba CIA i armáda tehdy velmi dobře věděly, že irácké oddíly bezmála denně nasazovaly proti iránské armádě jedovaté plyny a jiné jedovaté látky. Tento fakt USA bez námitek tolerovaly a nikdy jej nekritizovaly, zatímco v měsíci dubnu 2018, po domnělém jedovém útoku v syrském městě Dúmá vydal americký prezidentský hulvát Trump rozkaz bombardovat v Sýrii různá zařízení a zničit je raketami – toto byl čin pomsty, který byl, jak by tomu mohlo být jinak, v rozporu s mezinárodním právem a jenž byl proveden v koalici s Francií a Anglií. A okolnost, že jisté belgické firmy, které ilegálně dodávají základní látky pro výrobu nervových jedů (jako např. pro výrobu chemické bojové látky sarin) do Sýrie, kde vládou občanské války, nejsou volány k odpovědnosti, je patrně pochopitelná, když se zamyslíme nad tím, že Belgie patří k NATO (»North Atlantic Treaty Organization«, »Severoatlantická aliance«), jejímiž zakládajícími státy byly roku 1949 Kanada, USA, Belgie, Dánsko, Francie, Velká Británie, Island, Itálie, Lucembursko, Holandsko, Norsko a Portugalsko. Po těchto zemích následovaly další, jako roku 1952 Řecko a Turecko, roku 1955 Západní Německo, po němž roku 1990 následovalo východní Německo, roku 1982 Španělsko, roku 1999 Polsko, Česko a Maďarsko, roku 2004 Bulharsko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Rumunsko, Slovensko a Slovinsko. Poté roku 2009 následoval vstup Albánie a Chorvatska a následně roku 2017 i Černé Hory.

Nyní se však vraťme k Iráku a Saddámu Husajnovi: USA vědomě ignorovaly útok chemickými zbraněmi proti Kurdům v severním Iráku, a tajná služba CIA dokonce vytvořila fingovanou zprávu, podle níž byli Kurdové napadeni iránskými silami, což ovšem byla záměrná lež a pomluva, která měla chránit Saddáma Husajna a jeho zločinné konání. To celé byl tedy jen zlomyslný prostředek k tomu, aby byl Irák i nadále udržován pod americkou kontrolou, avšak tato hra intrik nakonec přece jen vedla ke škodě Iráku a jeho diktátora, jelikož USA chtěly Saddáma Husajna nakonec vyřadit a udělaly z něj pomocí své zákeřnosti, zlovolnosti, kvůli svým tužbám po anexi a nehorázným intrikám »zlou obludu«, kterou bylo nakonec nutno potírat a zlikvidovat. Proto se tajné služby dopouštěly špinavých manipulací a byla vymyšlena a mířena proti Saddámu Husajnovi neuvěřitelně falešná, lživá a pomlouvačná obvinění v tom smyslu, že nasadil zbraně hromadného ničení a že tyto zbraně představují i velké nebezpečí pro celý svět, jelikož Husajn je ochoten jednat i tímto způsobem. Takovéto šíření prolhaných a pomlouvačných tvrzení nebylo pro USA nic mimořádného a totéž se děje i dnes a bude se to dít i v nadcházející době, přičemž všichni

naivní lidé, kteří po celém světě důvěřují Americe, těmto lžím a pomluvám věří a oslavují USA, jejichž mocenství činitelé mají na mysli jen a pouze to, aby celému pozemskému světu a všem státům a národům vnutily svoji vrchní vládu.

Avšak nyní se vraťme k irácko-iránské válce, která nakonec skončila patovou situací, jelikož ani Írán, ani Irák nic nezískal ani neztratil. Pro Irák měl však tento dlouholetý konflikt zlé hospodářské důsledky, a proto se Saddám Husajn rozhodl, že pomocí anexe Kuvajtu, který je bohatý na ropu, zlepší iráckou hospodářskou situaci, a tudíž vyslal svoji armádu, která od 2. do 4. srpna 1990 napadala Kuvajt a vpadla do této země. Irácký diktátor však nepočítal se zákeřností USA v tom smyslu, že by se mohly postavit proti němu a Kuvajtu pomoci, a to mu zlomilo vaz. Faktem totiž bylo, že se geopolitické, resp. politicko-geografické danosti a situace velmi rychle měnily, přičemž okupace, resp. obsazení Kuvajtu vedlo k problémům s ropnými dodávkami na světovém trhu. To USA ve svém pravlastním zájmu nechtěly za žádných okolností připustit, a proto Saddáma Husajna jednoduše pustily z rukou jako horkou bramboru a prohlásily jej za světového nepřítele. Už jen otázka ropy, která mohla na světovém trhu vyschnout, byla pro Ameriku dostatečným důvodem k tomu, aby bez okolků porušily své přátelství s Irákem a Saddámem Husajnem a přestaly mu být nápomocné, a navíc byly rozhněvány kvůli irácké armádě na hranici se Saúdskou Arábií. USA se tedy podařilo docílit toho, že v listopadu 1990 Rada bezpečnosti OSN schválila mezinárodní akci k osvobození Kuvajtu, načež byly irácké oddíly působením koalice vedené USA velmi rychle z Kuvajtu vyhnány, a poté byly na Irák na žádost USA uvaleny mezinárodní sankce, a mimo jiné se také plánovalo zničení iráckých raket a údajných zbraní hromadného ničení, jelikož Rada bezpečnosti OSN a většina světové populace té americké pohádce o těchto zbraních věřila a brala tyto vědomé lži a pomluvy za bernou minci. **A v tomto ohledu se nevyhnu tomu, abych poznamenal, jak je možné, že se ve světové Radě bezpečnosti poflakují lidé, kteří by museli usilovat o bezpečnost Země a jejího lidstva a museli by se o ně starat, ale kteří jsou toho naopak kvůli své naduté hlouposti naprosto neschopní? Jak by se totiž jinak mohlo stát, že dotyční činitelé jen naslepo, na základě prázdných, hloupých, záštiplných, zákeřných, po světovládě bažících a prohaných pomluv – jako právě těch uvedených ze strany USA – mohou v Radě bezpečnosti činit zločinná, válkychtivá a četné lidské životy stojící rozhodnutí a vydávat rozkazy k vraždění a boření? Takovíto lidé, kteří nejsou schopni zdravého úsudku a kteří soudí jen na základě věcí z doslechu a na základě víry ve všelijaké lži a pomluvy a činí v tomto smyslu svá usnesení, nepatří do Rady bezpečnosti; nepatří ani do vůdčích pozic v malém rámci, jako např. v rodinách nebo nějakých menších či větších společenstvích, natož aby působili ve světové Radě bezpečnosti, které záleží na blahu celého pozemského lidstva ve smyslu pro spravedlnost a v rámci počestnosti, rozumu a zdravého úsudku.**

Od té doby, co USA nechaly Saddáma Husajna spadnout, byl odsuzován už jen jako pekelný zloduch a bylo mu vyčítáno, že zhoubně pronásleduje opoziční síly, vyvíjí represálie proti vlastnímu lidu a že hlavně velkou měrou podporuje mezinárodní terorismus a popohání další vývoj zbraní hromadného ničení, aby pak rozšiřoval svoji moc v dalších zemích. Podle objasnění a výpovědí Plejaren věděli všichni pověřeni neodpovědní činitelé, kteří se těmito lživými a pomlouvačnými tvrzeními zabývali, velmi přesně, že se v případě toho všeho jedná pouze a naprosto vědomé lživé a pomlouvačné spiknutí, jehož vlivem měla být světová veřejnost svedena k víře, že Irák, resp. Saddám Husajn vyrábí a vlastní zbraně hromadného ničení, jimiž ohrožuje celý svět – i USA.

Když USA nechaly iráckého diktátora padnout, tak se mstil, a to tak, že sám neustále vedl protiamerické proslovy, při nichž využíval dosti primitivní náboženskou rétoriku, kterou si samojedině vymyslel a osvojil proto, aby před lidem vypadal jako »dobrý, věřící muž«, až se dostane k moci, jak mi coby vrstevník ve svých mladých letech vyložil v přítomnosti mé průvodkyně Asket, která tehdy již věděla, co se z něj stane. Faktem však také je, že Saddám Husajn byl zákeřnými americkými machinacemi popuzen, a navíc představoval pro sebe samého nebezpečí, stejně jako pro americké spojence v regionu. Svůj režim vedl veskrze sekulárně, resp. světsky, a tudíž mohli v irácké vládě spolupůsobit i křesťané, avšak Husajn nepodporoval – zcela navzdory lživým tvrzením a pomluvám ze strany Ameriky – ani islamistická, ani jiné

teroristická uskupení. Toto byl v zásadě fakt, kterého se přísně držel a i ve své vlastní zemi byl pamětliv toho, aby v zárodku ihned potlačil každý vznikající terorismus všeho druhu. Ničemu z toho však USA nevěnovaly žádnou pozornost, a tudíž ve svých intrikách pokračovaly a 5. února 2003 opodstatňoval první černý ministr zahraničí USA, Colin Powell, již dávno ustanovenou válku Bushovy vlády proti Iráku, a to samozřejmě – jak je u Spojených států obvyklé – pomocí falešných, lživých důkazů, které Powell na Radě bezpečnosti OSN i účastníkům sezení prezentoval v malé skleněné nádobce, v níž byla údajně obsažena chemická zbraň. To neodpovědným »bezpečnostním poradcům« OSN stačilo k tomu, aby rozhodli o válce proti Iráku a Saddámu Husajnovi, čímž také legitimizovali jeho lynčování a likvidaci. Tím přispěl Powell rozhodující měrou k tomu, aby Ameriku a celý svět po otřesných a děsivých událostech z 11. září 2001 spojených se Světovým obchodním centrem, strhl na svoji stranu a řídil, přičemž také schvaloval válku v Afghánistánu proti al-Káidě, Usámovi bin Ládinovi a Tálibánu. Powell vedl také řeč, jež nakonec vedla k válce, která hrozila v Perském zálivu, přičemž vláda USA navíc dokázala vlastní populaci celý ten ozbrojený konflikt odůvodnit a současně také dostala pod tlak své spojence. Powell hrál se sebou samým hru plnou sebeklamů a klamání druhých a svojí řečí v OSN vydláždil cestu válce v Iráku, svržení režimu Saddáma Husajna a jeho popravě. Že tím byla zpečetěna i následující občanská válka, která v Iráku dodnes zuří a stále ještě destabilizuje region, to byl jeden z dalších vražedných důsledků, který způsobil USA a jenž si vyžádal mnoho tisíc mrtvých. Všichni ti, kteří byli odpovědní za tuto válku, se nestarali o to, že tím bude zpochybněna důvěryhodnost USA ještě více, než jak byla zpochybňována již od nepaměti, a že tím bude podryta autorita americké armády i finanční síla vedoucí hospodářské mocnosti světa – a dotýční se o to nestarají ani dnes a nebudou se o to starat ani jejich následníci. Powell se po letech za své neodpovědné a lživě pomlouvačné konání a chování omluvil, postaral se také o morální vyjasnění a dal najevo svůj odstup od George W. Bushe a jeho poradců, avšak jeho zločin, který vyvolal ve vztahu k válce v Iráku a k lynčování Saddáma Husajna, nemohl zvrátit a nemusel za něj ani pykat. Dnes Powell projevuje skepsi vůči válečnému štváctví a jeví se, že jako starý státník získal rozvahu a že nabyl rozumu a zdravého úsudku. Žel je tomu ale tak, že ozvěna jeho řeči, kterou pronášel před Radou bezpečnosti Spojených národů a před světovou veřejností, zní stále ještě v uších mnohých Američanů, kteří věří státu, jakož i v uších mocných státních hráčů a jejich přívrženců, a nepřestane znít patrně ještě dlouhou dobu, dokud budou Ameriku vést a ovládat mocichtivci a činitelé toužící po světové vládě. Skutečnost, že se to celé stalo pro Powella morálním břemenem a že jeho nerozvázná slova a klamy vedly k neoprávněné válce proti Iráku a Saddámu Husajnovi a americké tragédii, chápou jen počestní lidé, kteří pátrají po skutečnosti a její pravdě, avšak nikoliv všichni ti, kteří se nechají naivně, nekriticky, přihloupě a ve smyslu sebeotupování vydatně klamat lžemi a pomluvami ze strany amerických mocipánů, kteří baží po světovládě, a jejich pomocníků, vazalů a bezskrupulózních živlů. A tak tomu je v plošném rámci ještě i dnes, třebaže následně, již před dlouhou dobou, bylo zjištěno, že v Iráku nebyly objeveny žádné zbraně hromadného ničení, což znamená, že »důkazy« o jejich produkci a přítomnosti byly zfalšované a představovaly pouze lež, podvod a pomluvu, neboť v Iráku a pod velením Saddáma Husajna nebyly vyrobeny žádné zbraně hromadného ničení a nebyly v něm ani přítomny, takže ani žádné nebyly pod kontrolou OSN zlikvidovány, jak konspirační teoretici otrocky závislí na Americe a věřící propagandě tak rádi pitomě tvrdí.

Za všechny ty vražedné a ničivé agrese proti suverénnímu Iráku nebyl v USA nikdy ani jediný politik postaven před soud ani potrestán, takže v dnešní době všichni někdejší neodpovědní politici buď zemřeli, anebo jsou to respektováni »důchodci«, kteří si hoví na svých krví potřísněných vavřínech. Dnešní úřady v Iráku nejsou schopny kontrolovat větší oblasti země, jelikož se v ní po válce zahnízdily teroristické organizace a pokračuje občanská válka, kvůli níž byla totálně zničena infrastruktura – včetně iráckého zdravotnictví a vzdělávacího systému. Prospívá tam již léta obchod s otroky a bylo vyplundrováno mnoho muzeí, což ovšem nyní USA svádí k tomu, aby »irácký scénář« realizovaly také v Sýrii – jelikož se toto schéma v Iráku tak »báječně« osvědčilo.

USA se pokládají za jedinou světovou mocnost, a proto také po celém světě praktikují strategii nadvlády. A tato výpověď a toto líčení není projevem neoprávněné kritiky, ale nanejvýš exaktním, přesným a zcela

výstižným popisem amerických ambicí realizovaných hegemonickým počínáním směřujícím ke světové vládě. Tato americká strategie staví také na nespoutané nenávisti proti Rusku, která se zakládá na strachu a zbabělosti a která ideologicky pronikla prakticky úhrnem do všech států Západu, nadále do nich proniká a stále znovu podněcuje a nezdolně zachovává nepřátelství mezi Východem a Západem. A že tomu skutečně tak je a že prakticky všechny západní státy přizvukují těmto americkým záštiplným a hegemonickým snahám – k čemuž se ovšem nepřidává Švýcarsko, kde se na nenávistných tirádách proti Rusku podílejí jen jistí přemoudřelí, nerozumní, nesoudní a neinteligentní nepřátelé Ruska, kteří jsou zaslepeni falešnou propagandou –, to dokazují každý den nová fakta, jež svědčí o tom, že Rusko zatracují západní země, které všechny požadují, aby se se Rusko a Putin podvolili a chovali se podle přání USA, diktatury EU a ostatních států Západu. Celé tyto hegemonické bludy USA dokazuje také projekt amerických neokonzervativců s názvem »Project for a New American Century«, který byl však kvůli celosvětovým protestům roku 2006 opět zrušen, avšak přesně ukazoval americké hegemonické snažení, které existovalo od nepaměti, a které tedy existuje i dnes.

(Vysvětlení: PNAC, resp. »Projekt for a New American Century«, resp. »Projekt pro nové americké století« byl založen na jaře roku 1997 neokonzervativním americkým think-tankem se sídlem ve Washingtonu, D. C. a byl veden ve stejné budově jako »American Enterprise Institute«. Jednalo se o nekomerční vzdělávací organizaci, která měla za cíl propagovat vůdcovství Spojených států amerických, aby tato země dosáhla globální rozkazové a vládní moci. »Projekt pro nové americké století« byl však uvnitř USA i mimo ně kontroverzní, a byl proto roku 2006 zrušen, nicméně roku 2009 založili Bill Kristol, Dan Senor a Robert Kagan obdobnou následnickou organizaci, totiž »Foreign Policy Initiative« (FPI, »Zahraniční politická iniciativa«) – to je opět neokonzervativní organizace se sídlem ve Washingtonu, D. C., která ustavičně zveřejňuje bulletiny s nejrůznějšími zahraničněpolitickými tématy.

PNAC budil u kritiků podezření, jelikož tento think-tank sledoval čistě americké zájmy ke škodě ostatních států a netajeně usiloval o nadvládu USA ve světové politice. Proto provozoval rozsáhlou lobbistickou práci mezi politiky, přičemž svůj postup popisoval jako »zefektivňování obsáhlých politických konceptů pro parlamentáře«. Většina idejí PNAC, jakož i členové tohoto projektu, byli ve spojení s politickou školou neokonzervatismu, přičemž patrně nejdůležitějším protagonistou této think-tankové organizace byl po dlouhou dobu její spoluzakladatel Richard Perle. Řečník, který měl největší vliv na veřejnost, byl ovšem žurnalista Robert Kagan, který žil dočasně v Bruselu a který patří i k předsednictvu nové organizace »Foreign Policy Initiative« (FPI).

FPI oznamuje, že pracuje na tom, aby bránila politickému izolacionismu a podporovala další působení USA ve světě po stránce diplomacie, vojenství a ekonomiky; předsevzala si také úkol směrodatně, masivně podporovat demokratické spojence a lidská práva v režimech utiskovatelů. FPI se vyslovuje proti pravidelnému snižování výdajů na zbrojení a požaduje obsáhlý protiraketový systém. Dále tato iniciativa proklamuje, že jejím dalším úkolem je posilování vojenských sil Spojených států amerických, aby byla tato země vyzbrojena pro výzvy 21. století ve smyslu globální konkurenceschopnosti amerického hospodářství v časech celosvětového převratu. Dále FPI prohlašuje, že pracuje neziskově a že není osvobozena od daňových odvodů.)

Podle údajů Plejaren byla již 200 let doutnající nenávist USA proti starému Rusku – která se přenesla z Evropy do Spojených států amerických – přenesena i na Sovětský svaz a následně i na nové Rusko. Bylo k tomu také vysvětleno, že USA si již od nepaměti nárokovaly po celém světě obrovská kvanta surovin, tedy i těch z Ruska, a proto byla tato země vystavena radikální, šokové tržní strategii. USA, jejich vláda a média – k nimž se připojila i média a nevládní organizace jiných západních států, které s USA táhly za jeden provaz – začaly pak pomocí intrikářských snah, lží a pomluv určovat veřejné mínění. Plejaren vysvětluje, že když pak na světě mezi lety 1939–1945 zuřila světová válka, tak USA spatřovaly velkou šanci v tom, že by mohly na evropském světadíle uskutečnit své plány, jež se týkaly hlavně obsazení Německa, které mělo být uvedeno pod absolutní kontrolu, čímž by se zabránilo tomu, aby Evropa

padla do rukou Sovětského svazu nebo aby se s ním mohla přátelsky spojit. Již brzy bylo tedy naprosto jasné, že muselo být v každém případě a pomocí všech prostředků zabráněno tomu, aby na samotném evropském kontinentu, a samozřejmě speciálně v eurasijské oblasti, mohla vzniknout samostatná státní mocnost, která by měla přátelský vztah s Ruskem, a která by se tedy přičila zájmům USA. Muselo být tedy v každém ohledu zabráněno tomu, aby evropské státy navázaly úzkou spolupráci se Sovětským svazem. To ovšem nebylo v amerických válečných annálech nikdy zmíněno a ani nikde jinde písemně či elektronicky zaznamenáno, neboť svět se neměl nikdy dozvědět o tom, jaký byl úplně první, skutečný, nejpodstatnější a pravý důvod toho, že USA vstoupily v Evropě do války. Protihitlerovská koalice, resp. vojenský pakt s mocnostmi Sovětského svazu a Velké Británie byly, podle vysvětlení Plejaren, pro USA vítané pouze proto, aby mohly nerušeně a bez podezření, že usilují o hegemonické postavení, uskutečňovat své zákeřné plány, které se týkaly toho, aby byla až do dnešní doby v Evropě, resp. v Německu udržena silná a nebezpečnými nukleárními zbraněmi vybavená mocenská vojenská základna.

Zákeřné nenávistné a nepřátelské machinace proti Rusku pokračovaly i po konci světové války, a to i během studené války, přičemž to celé jde dále tímž způsobem až do dnešního dne. USA tedy zlovolně působily dále v novější době, a to novým způsobem, který spočíval v tom, že podporovaly násilné islamistické separatisty a faktické teroristy, aby uškodily Rusku, avšak poté i po celém světě – zvláště počínaje Arábií a prostorem Přední Asie – vzcházel v podobě al-Káidy a »Islamistického státu« ten nejzhoršnější terorismus, který se doposud mohl na Zemi vyvinout. Americké snahy mířené proti Rusku však na základě dalších údajů Plejaren pokračovaly ještě dále, a to dokonce i v tom ohledu, že byly již vytvořeny plány s předběžnými výpočty ohledně rozdělení ruské země, kdyby byla pomocí nějakých amerických intrik anektována.

V zásadě bylo pomocí všech možných zákeřných a podlých prostředků a machinací udušeno v zárodku i všechno to, co bylo z ruské strany plánováno pod vedením sovětského prezidenta Michaila Gorbačova, který již vizionářsky hovořil o pokojném »společném evropském domě«, čehož ovšem nebylo možné dosáhnout, jelikož se tomu všemu bránilo všemi prostředky, což byla zřejmě v celých dějinách Ruska nejhorší fáze zmařených mírových snah a zmařeného pokusu o nastolení míru se západními státy.

Samotné Rusko muselo zaplatit velmi vysokou cenu, neboť v jeho dějinách patřila 90. léta k těm nejhorším, která muselo kdy zažít, jelikož leželo bezmála skolené na zemi. Teprve když se stal roku 1999 ministerským předsedou Vladimir Vladimirovič Putin, který se pak průběžně stával prezidentem Ruska – 18. března 2018 byl počtvrté zvolen do úřadu prezidenta Ruské federace –, se díky jeho politice změnila celá situace k novému počátku v novém tisíciletí. To samozřejmě západním státům, a tím ani USA, nezůstalo utajeno, a tudíž polskoamerický politolog Zbigniew Brzezinski (nar. 28. března 1928 ve Varšavě, zem. 26. května 2017 ve Falls Church, Virginie, USA) brojil v nevráživých člancích a rozhovorech proti novému ruskému prezidentovi Putinovi a jeho politice a provolával, že cestou USA je světová nadvláda, resp. že USA jsou první a jedinou skutečně globální a pravděpodobně poslední světovou mocností. Napsal tedy a chvástavě prohlašoval následující: »Díky dynamice mezinárodních procesů se Amerika v průběhu jediného století proměnila z relativně izolované země západní polokoule ve stát dosud zcela nebývalé šíře a bezprecedentní moci.«

Zbigniew Brzezinski ovlivnil americkou zahraniční politiku ve 20. století tak jako stěží nějaký jiný zahraniční politik. Spojoval strategickou, pronikavou analýzu s politickými důsledky, které byly zásadní měrou oproštěny od morality. Velikášsky varoval Rusko, že by se mělo držet role, která mu byla přiřčena, a že by si nemělo nárokovat, aby bylo akceptováno jako mocnost rovnocenná se Spojenými státy americkými.

Protiruské nálady vzbuzovali také neokonzervativní politici z vlády Bushe jr., přičemž k Rusku nepřátelské živly se objevovaly i v Baltských státech a podněcovaly proti této zemi teror. Ale ještě předtím se stalo, že baltské, jakož i jiné státy, které kdysi patřily k Varšavské smlouvě, byly podle plánů NATO a diktatury EU krok za krokem »integrovány«, takže se hranice NATO posouvala stále blíže k Rusku, přičemž

západní mocnosti, zejména USA, podnikaly zákeřně všechno pro to, aby probíhaly Amerikou podporované »barevné revoluce« a aby se dostaly k moci protiruské režimy a dokonce i kdysi k Sovětskému svazu patřící evropské a asijské dílčí republiky, které působí proti Rusku a mají mu způsobovat újmu.

Při 43. mnichovské bezpečnostní konferenci, která se konala v únoru 2007 – tedy 17 let poté, co byl 14. března 1990 na mimořádném zasedání kongresu lidových poslanců SSSR s 59,2 % hlasů zvolen státním prezidentem SSSR Michail Gorbačov – vyjádřil prezident Putin ve svém projevu nepřehlédnutelnou, veřejnou zlomovou myšlenku, když prohlásil: »Domnívám se, že pro dnešní svět je unipolární model nejen nevhodný, ale i naprosto nemožný.«

Skutečnost, že je problematika mezinárodní bezpečnosti velmi obsáhlá, a navíc v dnešní době i krajně brizantní, k čemuž hlavní měrou přispívají USA a diktatura EU, je jasná každému rozumnému člověku, který rozeznává realitu a její faktickou pravdu. Jen nerozumní a nesoudní lidé, kteří slepě chodí světem a kteří v nesouladu se skutečností a pravdou mylně považují za faktickou pravdu válečně štvácké, nenávistné, prolhané, pomlouvačné a protiruské intriky západní hemisféry, zejména páchané Spojenými státy americkými a diktaturou EU, jsou příliš hloupí a omezení na to, aby chápali a akceptovali stará proroctví, která hovoří o tom, že pravý mír jednou vzejde na celé Zemi z Ruska. A když se nad tímto proroctvím zamyslíme a důsledně se podíváme na jednání a chování Ruska, prezidenta Putina a ministra zahraniční Lavrova, tak můžeme rozpoznat a pochopit, že z této strany probíhá vše v mírovém rámci a že jsou podnikány mnohé poctivé a pokojné snahy o vzájemné porozumění a usmíření, což se naopak nedá říci o USA a diktatuře EU. Je jasně patrné, že Rusko, prezident Vladimir Vladimirovič Putin a ministr zahraničí Ruské federace, Sergej Viktorovič Lavrov, čelí všem zlovolným agresím, záludným útokům, falešným obviněním, lžím a pomluvám západních mocností, zejména ze strany USA a diktatury EU, mírově, resp. klidně, uvážlivě, pokojně, nenásilně, dobromyslně, nesvárlivě, přívětivě a smířlivě.

Nuže, každému jasně myslícímu člověku, který je schopen rozumu a zdravého úsudku, který rozeznává skutečnost a pravdu a kterému je známa problematika mezinárodní bezpečnosti, je současně také známo, že vojenskopolitická stabilita je z celosvětového hlediska nanejvýš choulostivá, zejména ve státech, které jsou destabilizovány a vháněny do extrémně svízelné situace vinou zákeřných politických, vojenských a ekonomických intrik USA a intrik jejich tajných služeb – což samozřejmě slouží pouze ku prospěchu USA. Že je tím také narušována stabilita světové ekonomiky, to by mělo být jasně každému člověku, který věci rozumně pozoruje a je chápavý, neboť to, jak velikášsky ovlivňuje Amerika světové hospodářství, dokazují celní poplatky uvalené na ocel a hliník atd., které nařídil americký prezidentský hulvát Trump. To celé však v neméně míře pokračuje ve všemožných jiných oblastech, jako například v tom ohledu, že po celém světě stále dále roste chudoba, aniž by existovala řešení k jejímu překonání. Dalším problémem mezi mnoha jinými je také ekonomická jistota a fatálně vadný vývoj dialogu mezi národy všech států Země, z čehož pramení nepokoje, nesvoboda, nespravedlnost, jakož i strach, nenávisť, nejistota, nespokojenost a občanské války mezi všemi civilizacemi. A ze všech těchto všudypřítomných nehodnot plyne pro národy takové nebezpečí a taková nejistota, že ani jednotlivci, ani všichni lidé obecně nemohou žít v bezpečí. Tuto bezpečnost postrádají plošně všechny národy světa, přičemž na mnoha místech se dokonce notně vzmáhá, a tudíž nemůže vládnout ani mír, ani svoboda a spravedlnost; a je-li porušován mír, zcela potlačována svoboda a mařena a zašlapána do špíny spravedlnost, tak se současně děje to, že jsou lidé úplně všude ohrožováni, uváděni do nebezpečí, sužováni, mučeni, zotročováni, utlačováni, zaplétáni do válek a zabíjeni. To vše se tímto způsobem opakovaně odehrávalo již od nepaměti a i dnes jsou tyto poměry stále ještě aktuální.

Nuže, prezident Putin hovořil 12. 2. 2007 na 43. bezpečnostní konferenci v Mnichově o unipolárním světě, k čemuž je nutno říci, že nejpozději roku 1990 se z bipolárního světového řádu stal řád unipolární a že na světě nebyl nastolen mír, svoboda, ani spravedlnost, neboť války a konflikty mezi pozemskými státy se od té doby spíše přioströvaly a silně rostl jejich počet, k čemuž v mnoha ohledech velmi silně přispívaly USA. Avšak to zajímá a trápí jen lidi, kteří hledají mír, svobodu a spravedlnost, avšak nikoliv

ty, kteří ve své unipolární pošetilosti žehnají falešné svobodě a velebí vylhanou demokracii, přičemž nikdo neví, jak vysoké je procento těchto pošetilců, kteří věří unipolárnosti.

Když se podíváme na přirozenou rovnováhu, která roku 1945, po konci 3. světové války, existovala mezi NATO a východním blokem, tak musíme říci, že tento stav zabraňoval mnoha válkám. Probíhaly sice stále malé války, avšak ty byly vždy omezeny na danou lokalitu, nevedly nikdy ke zničení celých států a konaly se jen kvůli prosazování vlastních zájmů. Dnes ale situace vypadá tak, že OSN ve světě ztratila veškerý vliv, což ovšem nikoho netrápí, nebo jen sotvakoho, stejně jako fakt, že Spolková republika Německo vysílá své ozbrojené vojáky do světa a vměšuje se do záležitostí cizích zemí – a to i přesto, že po konci poslední světové války byl v celém Německu proklamován slogan »Už nikdy válku«, který se psal i na železniční vagóny. Okolnost, že se Německo vysíláním svých ozbrojených vojáků vměšuje do záležitostí cizích zemí, čímž pošlapává mezinárodní právo, nikoho nezajímá, zejména nikoliv naduté mocipány německého státu a jejich ochrannou moc USA. Také v tomto ohledu, jakož i ve všech jiných, jde pouze o obrovské zisky a neomezený růst, přičemž platí pravidlo, že úplně vše musí být nejprve zničeno, což stojí miliardy eur, aby to pak bylo opět zbudováno, čímž si pak dotyční vydělávají nespočetné miliardové obnosy. To je pekelný a ďábelský koloběh zisku, který znamená nehorázný růst, a tím i obří profity.

Nadcházející časy nebudou dále přinášet nic dobrého, neboť po válkách o ropu a plyn budou kvůli závratně rychle rostoucímu přelidnění brzy následovat války o pitnou vodu – tato katastrofa ve skutečnosti započala již před notnou dobou, ale dosud ještě nepronikla do povědomí světové veřejnosti. Skutečně to jde s mnoha věcmi stále více a více z kopce, a tudíž lze jen sotva doufat v to, že se prosadí rozum a že bude zavedeno globální zastavení porodnosti a následně účinná celosvětová kontrola porodnosti, aby se zastavil a drasticky zredukoval růst lidstva. A dokud se tato věc neprovede, nelze ani doufat v to, že se situace rozumně navrátí k bipolárnímu světovému řádu, nebo ještě lépe k multipolárnímu. Velmi podstatné by bylo to, aby Rusko, Čína a Indie v tomto ohledu budovaly a rozšiřovaly svůj vliv, což by se však mohlo dít teprve tehdy, kdyby tyto státy nejprve sebe samé a celou Asii vybudovaly multipolárním způsobem a chránily se před všelijakými, resp. všemi podlými a hanebnými zásahy a intrikami USA. Musí být tedy zabráněno monopolárnímu, resp. unipolárnímu světu, v němž jeden stát dominuje všem ostatním, o což usiluje Amerika a což navíc přináší užitek jen jednomu procentu lidstva, které je nepředstavitelně bohaté a bezskrupulózní, anebo státnímu útvaru, jako jsou Spojené státy americké, když může svojí obrovskou zbraňovou mocí a svým zbrojním arzenálem hegemonicky uchvacovat celý svět pod svoji mocichtivou nadvládu. To se ale nesmí nikdy dít, a proto je nutné usilovat o multipolární světový pohled a vytvořit multipolární světový řád, v němž by byla moc rovnoměrně rozdělena, což znamená, že by všechny státy stály ve vzájemně rovnoprávném poměru. Žádný stát přitom nesmí dominovat státu druhému. Dosud, po mnoho desetiletí, určovaly globální ekonomické dění nemnohé velké průmyslové národy, avšak tato situace nyní spěje ke svému konci, neboť k této epoše prosperity, resp. dobrého hospodářského vývoje, se nyní připojuje, zejména ve vztahu k západnímu světu, multipolární světový systém, který již netrpí žádné »malé hráče«, kteří jsou závislí na »velkých hráčích« a jsou jimi utiskováni a vykořisťováni, neboť budoucnost nyní musí, může a smí přinášet už jen multipolární systém. Nejenže musí být změněny politické vztahy a nově zvažovány ve prospěch pokroku, ale fakticky musí být zcela převratně restrukturalizován celý ekonomický světový řád. To je nezbytné i proto, že se aktivně účastní dění na světovém trhu stále více nově industrializovaných zemí, které již nejsou ochotny se nechat vykořisťovat a utiskovat průmyslovými a velkými státy. Při tom je také nutno si povšimnout toho a pochopit, že se inovační výkon i malých států v minulých dekádách zřetelně zvýšil, stejně jako se posílila jejich produkce a vývoj komplexnějších výrobků.

Když se vrátím k prezidentu Putinovi, tak je nutno zmínit následující: Na 43. bezpečnostní konferenci v Mnichově Putin se vši jasností ozřejmil, že Rusko usiluje o rovnoprávné postavení ve světě všech států. V tomto smyslu také upozornil na to – což se však USA a jim přátelsky nakloněným státům nezamlouvalo –, že on a Rusko požadují dodržování charty OSN a mezinárodního práva a že již nejsou ochotni tolerovat

a akceptovat politiku USA a NATO, které se v podstatě vůbec nestarají o právní zásady. A že organizace NATO skutečně porušuje právní zásady, to dokázala i roku 1999, kdy po jedné dekádě, v níž byla Jugoslávie rozložena, vedla proti této zemi – která byla ve spolku s Ruskem – v rozporu s mezinárodním právem válku. USA navíc v Kosovu vystavěly obrovskou vojenskou základnu »Camp Bondsteel«, která se orientuje proti Rusku.

Roku 2001, na počátku války NATO proti Afghánistánu, nabídlo Rusko dokonce svoji podporu, avšak následně bylo zaplaveno afghánskými drogami. Poté, ještě v témže roce, vypověděly USA Smlouvu ABM (*»Anti-Ballistic Missile Treaty«*; pozn. překl.), tedy smlouvu mezi USA a SSSR o omezení systému antibalistických raket. Důvodem bylo to – jak by tomu mohlo být jinak –, že USA plánovaly dále budovat svoji výlučnou moc, a to tak, že chtěly ve východní Evropě vybudovat svůj protiraketový systém, jenž se od počátku zaměřoval proti ruským raketám. Poté vláda USA ještě v témže roce ohlásila svoji nekonečnou »válku proti terorismu«, přičemž 29. ledna 2002 tehdejší prezident USA, George Walker Bush, vytvořil při své řeči o národní situaci politicko-idiotské heslo »osa zla« (Axis of Evil), jímž byly popisovány země, které Bush na úrovni spikleneckých teorií obviňoval z podpory teroristů a z toho, že údajně dychtily po zbraních hromadného ničení. Zejména v tomto ohledu podezíral Severní Koreu, Írán a Irák, což pak roku 2003 vedlo ke vzniku »Koalice ochotných«, která byla samozřejmě vedena Spojenými státy a která rozpoutala v rozporu s mezinárodním právem válku proti Iráku, při níž byl diktátor Saddám Husajn Abd al-Madžíd al-Tikrítí lynčován americkou armádou a po níž USA podle starého schématu nechaly Blízký východ propadnout do chaosu.

O faktu, že Spojené státy svržením iráckého diktátora Saddáma Husajna a libyjského mocenského činitele Muammara Kaddáfího spoluzavinily celý chaos v arabských zemích, se ovšem mlčelo, stejně jako i o tom, že Amerika také podporovala různé teroristické milice, jako Frontu an-Nusrá a al-Káidu, čímž se válka a teror ještě více přiostrily. Vláda USA podporovala a připustila »zrod obludy v podobě Islamického státu« a nechala asi 60 skupin rebelů nerušeně přeběhnout na stranu IS, zatímco situace na Blízkém východě se zcela vymkla kontrole. Aby Spojené státy vyřadily ze hry Sýrii, která v regionu představovala mocenský faktor, vykonávaly svoji politiku vůči této zemi podobně, jako ji vykonával také Izrael, a proto se mohla krize i nadále vyvíjet. Vinou chaosu a permanentní války, způsobených zahraniční politikou USA, byly tedy Blízký východ a východní Evropa zcela destabilizovány. Z toho do dnešní doby vyplýval fakt, že slepý teror, který vládl všude na Blízkém východě, se šířil až do Asie, hluboko do Afriky a také do Evropy, a tudíž se válka, chaos, terorismus, jakož i smrt, vraždění, nouze a bída stále hůře rozmáhaly a donutily k útěku milióny lidí, kteří se rozptylují po celém světě a zaplavují také Evropu.

Poté, roku 2004, proběhl na Ukrajině první pokus o puč, »oranžová revoluce«, kterou na pozadí řídila americká tajná služba – kvůli kyjevským kaštanovníkům je tato revoluce nazývána také kaštanovou revolucí. To celé představovalo sérii demonstrací a protestů, přičemž na Ukrajině také proběhla plánovaná generální stávkou. Oficiálně byly spouštěčem celé věci ukrajinské prezidentské volby, které proběhly roku 2004 a při nichž oba tábory falšovaly výsledky protistrany. Prezidentský kandidát Viktor Juščenko, jehož volební barvou byla oranžová, byl během volebního boje napaden jedem, a protesty vycházely od jeho přívrženců. Byl to kandidát opozičního bloku »Naše Ukrajina«, avšak podle prvních oficiálních výsledků centrální volební komise prohrál s Viktorem Janukovyčem, který byl otevřeně podporován Ruskem. »Oranžová revoluce«, stejně jako při převratu dosažené výsledky, jsou od té doby rovněž řazeny k takzvaným barevným revolucím, k čemuž je také nutno říci, že při »oranžové revoluci« z roku 2004 nebyla prolita krev a nezemřeli žádní lidé, na rozdíl od pozdějších protestů, které probíhaly v listopadu 2013 do roku 2014 na Euromajdanu, přičemž občané jižní a východní Ukrajiny, což byly volebně nejsilnější oblasti Janukovyče, považovali tuto revoluci za pokus o převrat.

Když budeme dále pohlížet na vývoj, který probíhal na Blízkém východě, tak můžeme rozpoznat, že to celé má rovněž něco společného se zločinným vztahem Západu k Rusku, do něž se Západ jednostranně zapletl, přičemž USA se svými spojenci podněcovaly chaos. Celý ten způsobený chaos sloužil zejména

tomu účelu, aby byl vytvořen důležitý předpoklad pro vyvolání 4. světové války, která měla být mířena proti Rusku.

Varování ruského prezidenta Putina z roku 2007 nebraly USA, NATO ani diktatura EU vážně, ale jednoduše jej negovaly a naopak se pevně držely toho, že Rusko i nadále hanobily, zahrnovaly nevraživostí, oslabovaly a zasévaly nepřátelství. USA se pokoušely dále hrát svoji starou zákeřnou hru a dosahovat svého cíle, a v závěsu za nimi pak EU. A toto se dělo i navzdory dobrým hospodářským obchodům, které byly s Ruskem uzavírány. Tato záludnost USA a diktatury EU ale nebyla ničím novým, neboť když se podíváme na dějiny pozemského světa, tak zjistíme, že se totéž opakovaně odehrávalo již od nepaměti a že se na Zemi od nepaměti stále objevovala nová válečná ohniska, která se i odvíjejí do budoucnosti, což dokazují i všechny ty válečné události posledních časů, které se odehrávaly a i nadále odehrávají v Gruzii, Libyi, Jemenu, Sýrii, na Ukrajině i v ostatních státech. A to vše, co hlavní média a politické »elity« ohledně těchto válečných, teroristických, vražedných a bořivých událostech veřejně oznamují a vysvětlují, se zpravidla neshoduje se skutečností a pravdou, jelikož se vypráví něco docela jiného, co skutečnosti neodpovídá, totiž jen lži, které jednak vše překrucují a jednak zatajují faktické skutečnosti. Když ale budeme znovu hovořit o protirusky smýšlejících západních státech, zejména o USA a diktatuře EU, tak můžeme jednoznačně konstatovat, že tyto země se svými stejně uvažujícími přívrženci a spolupřítelci – nedávno se i Francie a Anglie coby státy diktatury EU účastnily amerického bombového a raketového útoku na Sýrii – hrají velmi nebezpečnou hru s ohněm, místo aby používaly rozum a zdravý úsudek, byly odpovědné, vzdaly se svého záštiplného nepřátelství proti Rusku a pracovaly pak na mírovém, závazném a spojeneckém řešení problému a přátelství mezi státy.

Doslov: Od té doby, co jako prostý, avšak skutečnost a její pravdu vnímající člověk důsledně pozoruji všechny státní, vojenské a ekonomické systémy a interaktivní, vzájemné vztahy států a národů a různé druhy jejich snah, vývoju a způsobů chování, tak dospívám k závěru, že celý tradiční západní svět – zejména ten americký – vykazuje v každém zmiňovaném ohledu nesmírné, neřešitelné interní problémy. Na jednu stranu mají tyto problémy závažnou sociální a hospodářskou povahu, na stranu druhou také vycházejí ze zmatené náboženské a zčásti hluboce sektářské bludné víry, která je neslučitelná se skutečností a její pravdou, z čehož na hluboké úrovni tlejí všelijaké strachy, a sice i ohledně větších a silnějších státních mocností, jimž lidé projevují nedůvěru a bojí se jich, a tudíž se domnívají, že je nutno je agresivně potírat. Z toho a z pozice vojenského, hospodářského a státního mocenského usilování, jakož i z hluboké panovačnosti, plyne tedy záštiplné nepřátelství proti Rusku; na stranu druhou však ze závažných, neřešitelných sociálních obtíží, komplikací, těžkostí, nepříjemností a zápletek pramení též nezvladatelné problémy po stránce záludného a plíživého společensko-kulturního rozpadu. Tolik v tomto ohledu, neboť na věci se podílejí ještě i další faktory, avšak bylo by neplodné je vyjmenovávat, neboť o mnoho podstatnější je říci, že by bylo mnohem lepší, ba jediné správné dělat všechno pro to, aby bylo v USA a ve všech západních státech vůbec ukončeno záštiplné nepřátelství proti Rusku a aby byl na Zemi mezi všemi státy konečně vytvořen mír, svoboda a spravedlnost a aby se celému lidstvu dařilo lépe, ba dokonce dobře. To ovšem může nastat jen v rámci skutečně solidního, poctivého a pravého míru, faktické svobody a spravedlnosti, avšak nikoliv tak, že si budou mocichtiví pomatenci na úkor lidí, jejich bezpečnosti a majetku stále hrát s ohněm a rozpoutávat války proti údajným nepřátelům nebo z touhy po hegemonii, v čemž z globálního pohledu dominují západní státy, zejména USA, neboť ty všechny se od nepaměti neštítí politických ani vojenských zločinů a vražd, které páchají i jejich tajné služby; tyto skutečnosti objasňují i následující jednotlivé výňatky z Wikipedie. Tyto zavrženíhodné, ohavné činy však nejsou vyjmenovány kompletně, ale představují jen malou část všech těch početných vražedných a válečných zločinů a zločinů tajných služeb, jakož i malou část ostatních násilných a opovržením hodných skutků a hrdelních zločinů, jichž se během posledních 250 let dopouštěly moci USA, jakož ale i všechny válčící státy a jejich tajné služby a armády po celém světě. Všechny tyto podlé, ničemné a ďábelské činy nelze vypátrat a není možné je v tomto článku uvést, jelikož je jich nepřeborné množství a jelikož by to vyžadovalo nezbytné, časově velmi náročné rešerše, takže následující soupisy mají ukázat jen některá nemnohá skutečná a pravdivá fakta. Zveřejněno na internetu na adrese: http://derfunke.at/nostalgie/hp_artikel/usverbrechen.htm

SSSC, 21. dubna 2018, 23.23 hod., Billy

Zločiny americké zahraniční politiky a armády po roce 1945 do roku 1999

http://derfunke.at/nostalgie/hp_artikel/usverbrechen.htm

1945, Německo: Americká tajná služba CIC buduje ze specialistů SS a nacistických kolaborantů žoldněřskou armádu čítající 35 000 mužů, a sice pro nasazení v guerillovém boji proti Sovětskému svazu. CIC přebírá nacistické špionážní oddělení »Fremde Heere Ost« jako »Organizaci Gehlen« (též Gehlenova organizace) a začíná s její pomocí provozovat přesně cílenou sabotážní a destabilizační strategii ve východní Evropě. »Organizace Gehlen« se později pod názvem »BND – Bundesnachrichtendienst« stane oficiální tajnou službou Spolkové republiky Německo. K početným specialistům SS a gestapa, které přebírá americká tajná služba a chrání před pronásledováním, patří také Klaus Barbie, který z Lyonu organizoval deportaci francouzských židů do německého vyhlazovacího tábora. Roku 1951 posílá CIA Barbieho pod jménem »Klaus Altmann« do Bolívie, odkud v pověření CIA diriguje komanda smrti působící proti levicovým politikům a odborářům v celé Latinské Americe.

Při masakru v belgické vesnici Chenogne (cca 8 km od města Bastogne) postřílejí američtí vojáci na Novém roce 1945 asi 60 německých válečných zajatců z wehrmachtu, poté co dostali rozkaz nepřijímat žádné zajatce.

1945, Belgie, Nový rok: Poté co američtí vojáci dostali rozkaz, že nemají přijímat zajatce, spáchali v belgické vesnici Chenogne (cca 8 km od města Bastogne) masakr a postříleli na Nový rok 1945 asi 60 německých válečných zajatců wehrmachtu. (**Vsuvka do seznamu** podle údajů Plejaren.)

1945/1949, Čína: USA zasahují v čínské občanské válce na straně Čankajšeka³ proti komunistům. Za tím účelem nasazují japonské vojáky, které vzali do zajetí v druhé světové válce po jejich kapitulaci.

1943/1953, Filipíny: Americké vojenské oddíly postupují proti levicově orientovaným Hukům již v době, kdy filipínští bojovníci odporu ještě bojují proti japonským vetřelcům. Po válce jsou Hukové brutálně potlačeni. USA nasazují do hry řadu loutek a nakonec udělají silného muže z Ferdinanda Marcose.

1947/1948, Itálie: Americké tajné služby vyzbrojují Mafii jako pravicovou teroristickou skupinu proti komunistům a socialistům. Za tímto účelem jsou posláni z USA do Itálie specialisté na gangsterskou scénu.

1946/1949, Řecko: Spolu s britskými vojáky se americké jednotky a ozbrojené oddíly starají v »řecké občanské válce« o porážku protifašistického hnutí odporu, které neslo hlavní břímě v boji proti německé okupaci. CIA buduje nechvalně známou interní bezpečnostní policii KYP.

1950, USA: Národní rada bezpečnosti (NSC) překládá pod spisovou značkou NSC 68 novou bezpečnostní strategii, podle níž revolucionářské změny ve světě nevyplývají z vnitrospolečenských příčin, ale ze »sovětského imperialismu«. Na základě NSC 68 rozmísťují USA přes jeden milión vojáků do 675 vojenských základen v zámoří. Do roku 1975 dochází po celém světě k 215 vojenským intervencím USA.

1950, Portoriko: Americká vojenská komanda potlačují vzpouru za národní nezávislost.

1950/1953, Korea: V konfliktu mezi stalinistickou Severní Koreou a diktaturou prezidenta I Sung-mana v Jižní Koreji intervenují USA na straně jihu a prosadí za tím účelem souhlas Rady bezpečnosti OSN. Americké letectvo zničí asi 120 000 zařízení v Severní Koreji. Rozsah použitých výbušnin USA odpovídá

³ Čankajšek, tedy čínský voják a nacionalistický politik, vůdce Národní strany a prezident Čínské republiky; pozn. překl.

skoro polovině všech bomb a munice použitých USA ve druhé světové válce. V Jižní Koreji přichází o život přes 500 000 lidí, v Severní Koreji přes dva milióny lidí.

1951, Bolívie: Nemanželsky zplozený Klaus Barbie alias Klaus Altmann (nar. 25. října 1913 v Godesbergu, zem. 25. září 1991 v Lyonu) byl německý nacistický válečný zločinec, který byl vícenásobně odsouzený a který byl americkou tajnou službou CIA pod jménem »Klaus Altmann« dopraven do Bolívie, odkud v pověření CIA dirigoval smrtící komanda proti levicovým politikům a odborářům v celé Latinské Americe. Klaus Barbie byl v Lyonu/Francii hlavním viníkem deportace židovských dětí i dospělých do Auschwitzu, přičemž také střílel rukojmí, podnikal zákeřné činy a prováděl ukrutnosti. Od roku 1942 až do roku 1944 byl šéfem gestapa v Lyonu a byl známý svou krutostí jako »lyonský řezník«. **(Vsuvka do seznamu dle údajů Plejaren, viz v dřívějším textu rok 1945, Německo.)**

1953, Írán: Zvolená Mosaddekova vláda roku 1951 rozhodla o zestátnění společnosti »Anglo-Iranian Oil Company«. V srpnu roku 1953 je toto rozhodnutí potvrzeno při lidovém hlasování 99,4 procenta hlasů. O dva týdny později provádí důstojnický sbor, vyškolený a kontrolovaný CIA, puč. Dříve anglické ropné firmy přebírá americké konsorcium. USA dopraví zpět do země šáha a likvidují íránskou demokracii.

1954, Guatemala: CIA organizuje puč proti právoplatné Árbenzově vládě v Guatemale, která chce v rámci pozemkové reformy zestátnit americkou firmu »United Fruit Company«. Pod vlivem vojenské diktatury, kterou CIA vyzdvihne do úřadu, je zabito 140 000 indiánů nebo beze stopy zmizí.

1956, Egypt: Americká vláda a CIA chtějí destabilizovat vládu prezidenta Násira, který se vyhoupl do pozice jednoho z vůdců bezblokových zemí. V červenci 1956 stahují USA své půjčky ve věci Asuánské přehrady, což byl centrální projekt pro vývoj egyptského zemědělství. Následně Násir ohlašuje zestátnění Suezského průplavu, aby mohl sám disponovat souvisejícími poplatky. Anglie, Francie a Izrael napadají Egypt promyšleným sledem vojenských akcí. Po »Suezské krizi« přebírají USA roli čísla jedna na Blízkém východě, kterou do té doby zaujímal Anglie.

1958, Libanon: 14 000 amerických námořníků obsazuje zemi.

1961, Kuba: 1. 1. 1959 se definitivně prosadila Fidelem Castrem vedená revoluce proti diktátorovi Batistovi. Když revolucionáři chtějí realizovat své sliby a redukovat vlastnictví velkopozemků, uvalí USA na Kubu embargo a zahrne ji rozličnými sabotážními akcemi. V březnu 1960 vyhadzují agenti CIA do povětří francouzskou nákladní loď »Coubre« v havanském přístavu; 81 lidí přichází o život, 300 jich je zraněno. V Guatemale trénuje CIA žoldnéřskou armádu, která v dubnu 1961 podniká invazi do Zátoky Sviní na východě Kuby. Dva dny předtím bombardovaly americké letouny obranné pozice Kubánců. Převážní loď žoldnéřů a zbraní jsou financovány americkým velkokapitálem, zejména společností »United Fruit Company«, která byla největším vlastníkem pozemků na předrevoluční Kubě. Když invaze selže, přechází USA k ostré blokadové politice, která na Kubě způsobuje po pádu socialistických zemí akutní nouzi v zásobování.

1961, Kongo/Zair: Žoldnéři CIA zavraždí prvního pokoloniálního prezidenta Lumumba, který zaujímal protiiperialistická stanoviska; žoldnéřské oddíly postupně přebírají moc; roku 1965 se z moci a přízně USA stává prezidentem Mobutu, který nastoluje po celé dekádě trvající úděsnou vládu.

1962, Laos: Ačkoliv Ženevské úmluvy zakazují přítomnost zahraničních vojsk v Laosu, staví CIA z pověření Kennedyovy vlády tajnou armádu nazvanou »US-Armee Clandestine«, která zasahuje také ve Vietnamu. K této armádě patří 35 000 příslušníků horských kmenů, které pěstují opium. Náklady této armády jsou částečně financovány ze zisků z drogových obchodů.

1963–1975, Vietnam: v Ženevské dohodě o Indočíně je roku 1954 ustanoveno, že se mají vojska Vietnamské demokratické republiky nejprve stáhnout na sever země, zatímco vojska Francie na jih. Závěrečná poznámka Dohody předpokládá sjednocení země. USA toto závěrečné prohlášení neuznají. V Jižním Vietnamu dosazují jim vyhovujícího místodržitele, roku 1963 nastolují otevřenou vojenskou diktaturu. Roku 1964 inscenují »Incident v Tonkinském zálivu« v blízkosti severovietnamského hlavního města a od roku 1965 bombardují Severní Vietnam. Celkem bojuje ve Vietnamu 2,6 miliónu amerických vojáků. Rozsah použitých výbušných bomb a raket překonává trojnásobně ten ve druhé světové válce. Plošná bombardování s použitím napalmu a chemických zbraní za sebou zanechávají rozsáhlé oblasti spálené a zamořené země. Ve Vietnamu přicházejí tři milióny lidí o život, z půl miliónu lidí se stávají mrzáci. Z 900 000 dětí se stávají sirotci.

1963–1990, Jihoafrická republika: Pomocí svých informačních systémů podporuje CIA hon na odpůrce systému apartheidu. 120 000 přívrženců Afrického národního kongresu (ANC) je usmrceno. CIA organizuje také zadržení Nelsona Mandely.

1964, Brazílie: Roku 1961 zvolený prezident João Goulart uvádí do chodu opatrné sociální reformy. Když stanovuje nejvyšší hranice pro odtok zisků do zahraničí a zestátní dceřinou společnost amerického koncernu ITT, zorganizuje CIA puč a dopomůže k moci vojenské chuntě.

1965, Dominikánská republika: Roku 1963 demokraticky zvolený prezident Juan Bosch je svržen vojenským pučem kvůli svým plánům na sociální reformy. Když rostoucí lidové hnutí požaduje jeho návrat, vysílají USA na ostrov 23 000 mužů a povstání potlačí.

1965, Indonésie: CIA uvádí do pozice armádu, kterou sama kontroluje, a sice proti antiimperialistickému kurzu prezidenta Sukarna. Když se levicová »Národní fronta«, nejsilnější prezidentova opora, snaží zbavit armádní vedení moci, nastává dlouho plánovaný »protiúder«. Státisíce přívrženců Sukarna jsou zavražděny. Na místo Sukarna nastupuje Suharto, který bezpodmínečně následuje Washington.

1967, Řecko: Několik málo týdnů před volbami zinscenuje CIA »plukovnícký puč« proti demokratické vládě Papandreua. Už jen v prvním následujícím měsíci přichází 8000 lidí o život. Začíná sedmiletá fašistická vláda.

1967, Bolívie: CIA diriguje boj bolivijské armády proti povstaleckým guerillovým bojovníkům a také zjetí skupiny Che Guevary, který je zavražděn.

1970–1973, Chile: Roku 1970 získá kandidát strany »Unidad Popular«, Salvador Allende, většinu při prezidentských volbách. Když se šéf chilské armády, René Schneider, vzpírá nátlaku USA, aby provedl vojenský puč, zavraždí jej organizované komando CIA. Po třech letech sabotážních a destabilizačních aktivit provede Schneiderův nástupce, generál Pinochet, puč CIA. Prezident Allende je zavražděn, z fotbalového stadionu v Santiagu se stává zajatecký tábor pro desetitisíce přívrženců demokratického prezidenta. Tisíce aktivistů levicových stran a odborů jsou stíhány a vražděny komandy smrti. Americký ministr zahraničí Kissinger komentuje postup své vlády těmito slovy: »Jednoduše nechápu, proč bychom měli připustit, že se nějaká země stane marxistickou jen proto, že má nepříčnou populaci.«

1972+, Honduras: Po přímých intervencích USA a vojenských pučích v letech 1972, 1975 a 1978 vynucují USA ústavodárné shromáždění, k jehož volbě nejsou připuštěni křesťanští demokraté, socialisté ani komunisté (1980).

1974, Kypr: Společně s fašistickou řeckou chuntou organizují CIA a americké ministerstvo zahraničí puč proti demokraticky zvolenému prezidentovi tohoto ostrovního státu, arcibiskupovi Makariovi. Prezidentovi se podaří uniknout atentátu. Když demokraté v Athénách zaženu plukovníckou chuntu, přidá se

ministr zahraničí USA, Kissinger, na stranu Turecka, které přepadlo Kypr. Tisíce lidí jsou zabity, 200 000 lidí ztrácí své domovy.

1975, Východní Timor: USA se zdráhají uznat osvobozeneckým hnutím Fretilin vyhlášenou republiku (předtím to byla portugalská kolonie) a podporují invazi do země ze strany indonéského Suhartova režimu, který je hospodářsky a vojensky udržován USA. V následujících masakrech je usmrceno 200 000 lidí.

1976, Argentina: Pod vedením CIA se koná vojenský puč proti civilní vládě. Zemi terorizují eskadry smrti v pověření Videlova režimu. Tisíce lidí jsou zavražděny nebo navždy mizí. CIA vybuduje Buenos Aires jako svoji centrálu, odkud vysílá vražedná komanda proti nepohodlným osobám a skupinám v celé Latinské Americe.

1979/1982, Angola: USA podporují zbraněmi a speciálními komandy rebely, kteří jsou vyzbrojováni i rasistickou Jihoafrickou republikou, a sice proti vládě národního osvobození. Země upadá do autodestruktivní občanské války.

1980–1988, Írán/Irák: Roku 1979 musí v Íránu americký místodržící šáh Rezá Pahlaví ustoupit šíitskému vůdci ájatolláhu Chomejmínu. Americký prezident Carter zavádí následně doktrínu, která byla po něm pojmenována: »Pokus třetí mocnosti dosáhnout vlivu v Perském zálivu bude hodnocen jako útok proti životně důležitým zájmům Spojených států a bude odražen všemi nezbytnými prostředky, včetně vojenského násilí.« USA vyzbrojují Irák nejmodernějšími, i chemickými zbraněmi za účelem útoku na Írán. Na počátku ofenzivy roku 1980 je Irák podporován i sledovacím materiálem v podobě satelitů a letadel Awacs. V osmileté válce přijdou o život statisíce lidí. Roku 1984 sestřelí USA dva íránské bojové letouny nad Perským zálivem, roku 1987 sestřelí americká válečná loď »Vincennes« íránský airbus – umírá 270 civilistů. Díky vojenské podpoře ze strany USA se Irák stává regionální vojenskou velmocí.

Současně USA podporují Írán s cílem, aby se obě země vzájemně držely v šachu. Prostřednictvím Izraele jsou Íránu dodávány zbraně v ceně 80 miliard dolarů. Zbraňové obchody s Íránem jsou prováděny za zády amerického kongresu. S pomocí íránských miliard může Reaganova vláda po celém světě udržovat »rebelské skupiny«, žoldnéřské jednotky proti nepohodlným vládám.

1980–1990, Afghánistán: CIA verbuje ze všech arabských zemí aktivisty zastávající islamistický fundamentalismus, aby je nasadila jako »svaté bojovníky« proti afghánské vládě podporované Sověty. K teroristům školeným CIA patří také bin Ládin, jehož organizace »al-Káida – Základna« vzniká pod vůdčí záštitou CIA. Kvůli financování guerillových bojovníků organizuje CIA spolu s pákistánskou tajnou službou výrobu drog v Pákistánu a »osvobozených« oblastech Afghánistánu. Drogový obchod zasahující do celého světa je realizován s pomocí logistiky CIA. »Arabští Afghánci« CIA nalézají po porážce Sovětského svazu nový cíl své »svaté války« v USA.

1981/1985, Nikaragua: Pomocí zbraňových obchodů s Íránem financuje americká vláda výstavbu a udržování žoldnéřského vojska v Nikaragui, které se skládá zejména z vojáků a důstojníků armády dřívějšího diktátora jménem Somoza. Nasazení několika tisíc »rebelů« odporuje výslovnému ustanovení amerického kongresu. Američtí piloti si přes Kostariku, Honduras a Panamu opatřují zbraně, na cestách zpět do USA s sebou berou drogy, které se tímto způsobem dostávají do USA. Partnerem CIA je drogový kartel z velkoměsta Medellín, roku 1986 zjišťuje Mezinárodní soudní dvůr v Haagu, že paramilitární akce USA porušovaly mezinárodní právo.

1981/1998+, Salvador: FMLN (Fronta národního osvobození Farabunda Martího) se stává rozhodující silou působící proti vládě, kterou dosadily USA. Agent CIA Roberto d'Aubuisson zakládá stranu ARENA (Nacionalistické republikánské spojenectví; pozn. překl.), jejíž eskadry smrti zabíjejí tisíce odpůrců

režimu, mezi nimi arcibiskupa Oscara Romera. I po uzavření míru roku 1992 pokračuje ARENA ve svých vražedných akcích, což OSN vícekrát odsuzuje.

1982, Falklandy (Malvíny): USA podporují Velkou Británii v tažení, jehož cílem je opětovné zabránění ostrovů před Argentinou, a sice pomocí satelitních informací a jiných technologických zařízení. Při akci přichází o život 750 argentinských a 250 britských vojáků.

1982/1984, Libanon: S nasazením válečných lodí, letadel, jakož i námořníků na souši vyhánějí americké oddíly Organizaci pro osvobození Palestiny a instalují jako dominující moc falangisty. Námořnický oddíl v Bejrútu je napaden, načež americké námořnictvo ostřeluje zemi z moře.

1983, Grenada: USA přepadávají tuto malou středoamerickou zemi, likvidují levicovou vládu a dosazují jim vyhovující režim. Je zavražděno před čtyři sta Grenadánů a 84 Kubánců, především stavebních dělníků.

1984/1986, USA-Libye: Na základě své Národní bezpečnostní direktivy č. 138 vyhláší prezident Reagan roku 1984 boj proti státně podporovanému terorismu jako hlavní cíl. O dva roky později se Libye stane prvním místem, na němž se testuje tato nová doktrína. Bombardování si vyžádají minimálně 40 civilních obětí, mezi nimiž je dcera státního šéfa Kaddáfího.

1986, Haiti: Poté co vazal Ameriky, »baby doc« Duvalier již není udržitelný, instalují USA vojenskou chuntu.

1986, Bolívie: Americké vojenské jednotky kontrolují široké části země, údajně aby mohly potírat pěstování kokainu a související obchody.

1989/1990, Panama: Bombardování zničí části Panama City. 27 000 amerických vojáků přebírá kontrolu a zatýká Noriegovu vládu. Přes 2000 lidí umírá, 15 000 ztrácí střechu nad hlavou. Údajně jde o zatčení Noriega, jemuž se vytýkají drogové obchody. To je zločin, který bývalý prezident po celá léta páchal s vědomím CIA a z velké části i z jejího pověření. Invaze probíhá dvě měsíce před volbami v Nikaragui, při nichž s dobrými vyhlídkami nastupují Sandinisté.

1991, Haiti: CIA podněcuje vojenský puč proti prvnímu demokraticky zvolenému prezidentovi, Jeanovi-Bertrandu Aristidemu. Nová vojenská chunta uvrhne zemi do tříleté periody, v níž se nejhorším způsobem pošlapávají lidská práva.

1991+, Irák: Poté co Irák přepadl Kuvajt, bombardují USA s některými spojenci Irák a obsazují široké části země. Při prvních útocích přichází o život 200 000 lidí. Další bombardování a dodnes trvající embargo vedly ke smrti eventuálně dvou miliónů lidí.

1992/1994, Somálsko: Americké vojenské oddíly, námořní a vzdušné bojové síly se v rámci mise OSN stavějí na stranu jim pohodlné frakce v občanské válce. Jejich nasazení končí fiaskem.

1993/1995, Bosna: V rámci akcí NATO bombardují bojové letouny srbské pozice a zajišťují vzdušnou svrchovanost bosenským separatistům.

1995, Chorvatsko: Americké bojové letouny bombardují srbská letiště kvůli přípravě chorvatské ofenzivy.

1998, Afghánistán: Útok střelami s plochou dráhou letu na dřívější výcvikové tábory CIA v Afghánistánu, kde se předpokládá přítomnost jednotek bin Ládina, kterého USA činí zodpovědným za útoky na americká velvyslanectví.

1998, Súdán: Raketový útok na farmaceutickou továrnu, kde se údajně vyrábí nervový plyn pro teroristy. USA později deklarují, že se jednalo o omyl.

1999, Jugoslávie: Pod vedením USA bombarduje NATO Jugoslávii. 78 dní trvající bombardování, která odporují mezinárodnímu právu, a dokonce i smlouvě NATO, prohlašuje NATO za »humanitární akci«, jelikož jde prý o to zastavit porušování lidských práv ze strany Miloševičova režimu. NATO nasazuje uranovou municí a tříštivé bomby. Je zabito 2000–4000 lidí, až 6000 je jich zraněno, po bombardování chemických továren, plynových zařízení a ropných rafinérií jsou zamořeny široké oblasti. Kosovo se odštěpuje od Jugoslávie a stává se de facto protektorátem NATO.

Seznam vražd amerických tajných služeb od roku 1949 do roku 1991

Vraždění zahraničních státních šéfů patřilo od počátku k praktikám amerických tajných služeb spojených se zahraniční politikou USA. Následující soupis útoků, které zůstaly pokusem anebo byly úspěšně provedeny, sestavil jeden spolupracovník vyšetřovacích výborů amerického kongresu.

1949: Kim Koo, opoziční vůdce v Koreji;

1950/1952: Neonacistický seznam CIA ohledně politiků SPD v Západním Německu, které bylo nutno vyřadit;

1955: José Antonio Remón Cantera, prezident Panamy;

1950+: Sukarno, prezident Indonésie;

1950+: Čou En-laj, ministerský předseda Číny, několik atentátů;

1951: Kim Ir-sen, prezident Severní Koreje;

1950+: Claro M. Recto, opoziční vůdce na Filipínách;

1955: Džaváharlál Néhrú, ministerský předseda Indie;

1957: Gamál Abdel Násir, prezident Egypta;

1959/1963: Norodom Sihanuk, prezident Kambodže;

1960: Abdul Karim Kásim, vůdce Iráku;

1950/1970: José Figueras, prezident Kostariky, dva pokusy o vraždu;

1961: François Duvalier, vůdce Haiti;

1961: Patrice Lumumba, ministerský předseda Konga (Zairu);

1961: Generál Rafael Trujillo, Dominikánská republika;

1963+: Fidel Castro, prezident Kuby, 24 pokusů o vraždu podle kubánských údajů, minimálně osm na základě zpráv amerického kongresu;

1963: Ngô Đěnh Diệ̣m, prezident Jižního Vietnamu;

1960+: Raoul Castero, ministr obrany na Kubě;

1965: Francisco Caamano, Dominikánská republika, opoziční vůdce;

1965: Pierre Ngendanumwe, ministerský předsedu Burundi;

1965/1966: Charles de Gaulle, prezident Francie;

1967: Che Guevara, kubánský revolucionář;

1970/1973: Salvador Allende, prezident Chile;

1970: Generál René Schneider, vrchní velitel chilské armády;

1970+ / 1981: Generál Omar Torijos, vůdce Panamy;

1972: Generál Manuel Noriega, šéf tajné služby v Panamě;

1975: Mobutu Sese Seko, prezident Zairu;

1976: Michael Manley, ministerský předseda Jamajky;

1980/1986: Muammar Kaddáfí, státní šéf Libye, početné pokusy o atentát;

1982: *Ájatolláh Chomejní, náboženský vůdce Íránu;*
1983: *Generál Ahmed Dlimi, velitel marocké armády;*
1983: *Miguel d'Escoto, ministr zahraničí Nikaragui;*
1984: *Devět vojenských velitelů Sandinistického národního direktorátu v Nikaragui;*
1985: *Šáh Muhammad Husajn Fadlalláh, libanonský šíitský vůdce, útok s 80 mrtvými;*
1991: *Saddám Husajn, státní šéf Iráku.*

Zdroj: http://derfunke.at/nostalgie/hp_artikel/usverbrechen.htm

Údaje Plejare Quinto o válečných zločinech, resp. porušování mezinárodního válečného práva ze strany Spojenců během světové války mezi lety 1939–1945

K tomuto výčtu patří i některé údaje Plejare Quinto, k nimž je také nutno zmínit, že ve světové válce mezi lety 1939–1945 nepáchala válečné zločiny pouze americká zahraniční politika a armáda, neboť mezinárodní válečné právo porušovali i všichni Spojenci, kteří se zaměřovali proti civilní populaci a proti vojskům Fašistické osy. To dokazují nemnohé záznamy událostí ze strany Plejare Quinto, které budu v následujícím textu ještě formuloval, načež uvedu z internetové Wikipedie i záznamy o »Neposkytnutí pomoci ztroskotancům nebo jejich zastřelení«, což probíhalo mezi lety 1940–1945 a což bude uvedeno v pozdějším textu jako příloha k následujícímu výčtu válečných zločinů Angličanů, Kanadánů, Francouzů, marockých goumiérů a Sovětského svazu. V následujícím textu budou tedy uvedeny krátké údaje o válečných zločinech – které podle výpovědí Plejare Quinto spáchali Spojenci –, jakož i na internetové Wikipedii zveřejněný soupis zločinů Spojenců po stránce »Neposkytnutí pomoci ztroskotancům nebo jejich zastřelení«, viz <http://www.wlb-stuttgart.de/seekrieg/kriegsrecht/schiffbruechige.htm>. Tyto údaje však představují skutečně jen velmi malou část všech reálně spáchaných válečných zločinů, které v poslední světové válce mezi lety 1939–1945 spáchali Spojenci a které nelze absolutně za žádných okolností a nikdy ospravedlnit – a ani ospravedlněny být nesmí.

Válečné zločiny Američanů

1945: Při zabírání Německa probíhala ve Freudenstadtu, Pforzheimu, Stuttgartu a bezpočtu dalších měst a vesnic nehorázná hromadná znásilňování ze strany Spojenců, kteří i vraždili, přičemž hráli ústřední roli – vedle marockých goumiérů, Francouzů, Kanadánů a Angličanů – také americké oddíly, které všude masivně terorizovaly obyvatelstvo, znásilnily mnoho tisíc mladých i starších žen a mnohé z nich oplodnily. Pouze v oblasti americké okupační zóny bylo během zabírání území a i poté, během doby okupace, často vícekrát znásilněno 27 000 mladistvých a starší žen, přičemž pedofilní američtí vojáci při znásilňovacích orgiích neušetřili ani nezletilé děti a chlapce. Všechny tyto sexuální násilné, resp. válečné zločiny amerických vojáků nebyly však do dnešního dne nikdy stíhány ani trestány, stejně jako ani činy všech ostatních válečných pachatelů všech stupňů.

Válečné zločiny Angličanů

1940, Belgie/Roncq-Francie: Když Britové v belgickém městě Menen ničili hostinec polskobelgického závodního cyklisty Juliána Vervaeckeho (1899–1940), bránil se proti pustošení ze strany těchto britských vojáků, kteří se kvůli rychle postupujícímu wehrmachtu stahovali z Belgie. Jelikož si Julien Vervaecke

stěžoval, byl 24. května 1940 vojáky britského komanda násilím zavlčen do francouzské obce Roncq a následně zastřelen.

1940–1945 byli zastřeleni ztroskotanci, přičemž Britové po potopení německých válečných lodí opakovaně nechávali utonout ztroskotané německé námořníky nebo je v rozporu s mezinárodním válečným právem nemilosrdně postříleli, když ještě plavali ve vodě. Toto se dělo opakovaně, stejně jako po potopení německého torpédoborce »Z 12 Erich Giese« ze strany posádek dvou britských torpédoborců »HMS Cossack (F03)« a »HMS Foxhound (H69)« 13./14. dubna 1940 před pobřežím Norska.

Britské námořnictvo napadalo a potápělo také soukromé a obchodní lodě: Např. 12. května 1941 potopila britská ponorka »Rorqual« pod velením komandéra-poručíka Dewhursta soukromou řeckou motorovou plachetnici »Osia Paraskevi«, která se nalézala na cestě z Kastronu (řecký ostrov Limnos) do Kavaly, obchodního a přístavního města, jakož i obce (Dimos Kavalas) v severním Řecku, ve správní oblasti Východní Makedonie a Thrákie, bezprostředně u Zálivu Thasos (Kavalský záliv) v Thráckém moři. Po potopení této motorové plachetnice bylo pouze sedmi řeckým členům posádky umožněno nastoupit do záchraného člunu, zatímco 4 německým vojákům, kteří se nalézali na palubě plachetnice, bylo s nasazením zbraní bráněno v záchraně a následně byli bez okolků zastřeleni.

Další motorová plachetnice, a sice německá, která měla na palubě sedm německých vojáků, což byli příslušníci horské divize na Krétě, byla 9. července 1941 potopena britskou ponorkou »Torbay«. Sedm vojáků se zachraňuje v nafukovacím člunu, avšak následně jsou na rozkaz britského velitele ponorky, komandéra-poručíka Mierse, bez okolků postříleni kulometnými salvami. První strážní důstojník a jeden námořník se však zdráhají této věci zúčastnit. Tatáž ponorka pod velením komandéra-poručíka Mierse potopila i různé další německé motorové plachetnice a pokaždé bránila posádkám v tom, aby se stáhly z paluby a zachránily se, přičemž Miers nutil své mužstvo k tomu, aby členy posádek potopených lodí nemilosrdně střílelo kulometry, za což ale nebyl nikdy volán k odpovědnosti, ale byl naopak ještě vyznamenán.

Válečné zločiny Kanadčanů

V červenci 1943 zavraždili kanadští vojáci z pluku »The Loyal Edmonton Regiment« v Leonforte na Sicílii větší počet německých válečných zajatců.

Také během takzvané Operace Overlord (ang. slovo s významem »vládce«) – což bylo krycí jméno výsady (který proběhl roku 1944 v severní Francii) západních Spojenců z protihitlerovské koalice ve světové válce mezi lety 1939–1945, čímž byla proti Hitlerově, resp. Německé říši vytvořena druhá fronta, kterou si Sovětský svaz již dlouho přál, aby se ulehčila situace Rudé armádě – byly ve větším počtu stříleni němečtí váleční zajatci, a to i ti, kteří kapitulovali, jak tajně určili kanadští státní a vojenští činitelé; zejména zavraždili kanadští vojáci příslušníky oddílů SS a nebyli za to nikdy – stejně jako ani Spojenci obecně – voláni k odpovědnosti, a tedy ani nikdy potrestáni, ale naopak byli zpravidla oficiálně chváleni a vyznamenáváni. Všechny tyto obecně netrestané válečné zločiny měly zčásti přímou souvislost s masakrem spáchaným na Kanadanech v opatství Ardenne: Tento masakr provedla 12. tanková divize SS »Hitlerjugend« pod velení Kurta Meyera alias »Tankového Meyera«. Ten se narodil 23. prosince 1910 v Jerxheimu a zemřel 23. prosince 1961 v Hagenu, od roku 1929 to byl policista, poté vstoupil roku 1930 do NSDAP a od roku 1931 byl členem SS. Pak se stal roku 1944 v nacistické Říši brigádním velitelem SS a poté generálmajorem Waffen SS. Kvůli vraždění kanadských válečných zajatců stanul v červnu roku 1944 před kanadským válečným soudem a v prosinci 1945 byl odsouzen k smrti. Trest smrti byl však na jaře roku 1946 změněn na doživotní vazbu, a roku 1954 byl dokonce omilostněn. To mu pak umožnilo, aby roku 1959 vystupoval jako spolkový mluvčí společenství »Hilfsgemeinschaft auf Gegenseitigkeit der Angehörigen der ehemaligen Waffen-SS (HIAG)«, takže si za své mnohonásobné vraždění odseděl asi jen 10 let a prakticky unikl jen s tímto malým trestem.

Válečné zločiny Francouzů

Operace Dragoon byla částí světové války mezi lety 1939–1945 na evropské západní frontě, probíhala v jižní Francii od 15. srpna 1944 do 12. září 1944 a jejím účelem bylo, aby se wehrmacht stáhl z jižní Francie pod vládou USA, Francie a dalších Spojenců. Významné vojenské operace na západní evropské frontě proběhly mezi lety 1944–1945.

1944: Overlord, Dragoon, Mons, Market Garden, Ústí Šeldy, Cáchy, Hürtgenwald, Queen, Alsasko-Lotrinsko a Ardeny.

1945: Nordwind, Bodenplatte, Blackcock, Colmar, Veritable, Grenade, Blockbuster, Lumberjack, Undertone, Plunder, Würzburg, Bitva o Porúří a Norimberk.

Operace Dragoon (ang. slovo s významem dragoun) probíhala ve světové válce od 15. srpna 1944 a vylodily se při ní dvě armády západních Spojenců na francouzském Azurovém pobřeží mezi městy Toulon a Cannes, a sice za účelem vyhnání německých vojsk z jižní Francie. Tato akce představovala jižní protějšek Operace Overlord, při níž 6. června 1944 počalo vylodění v Normandii, načež se v srpnu 1944 zhroutila v jižní Francii německá okupace, přičemž útěk z Francie se podařil jen nemnohým německým vojákům, a proto se mnozí vojáci wehrmachtu postavili před francouzské bojové složky a vzdali se jim. To ale využilo hnutí Résistance (franc. slovo s významem odpor) a v rozporu s válečným právem se krvavě mstilo válečným zajatcům, kteří kapitulovali, a sice tak, že větší počet z nich, většinou členy gestapa nebo SS, zavraždili, přičemž pravý rozsah tohoto masakru se do dnešního dne zamlčuje, jak odhalují výpovědi Plejaren; Résistance je souhrnný pojem označující francouzská a belgická hnutí odporu ve světové válce mezi lety 1939–1945, která bojovala proti přívržencům a funkcionářům totalitních národně-socialistických německých a italských okupačních mocností (tito přívrženci byli nazýváni fašisty) a domácím kolaborujícím institucím a skupinám populace. Když makisté, nazývaní i maquisardové, 10. září 1944 v obci Saint-Julien-de-Crempse v departmentu Dordogne (tehdy domov jedné z aktivních buněk makistů) zavraždili 17 německých válečných zajatců, mohlo být 14 z nich identifikováno; makisté byli zejména francouzští partyzáni hnutí Résistance, kteří se ve světové válce skrývali v lesích, na horách a v jiných málo zalidněných oblastech, odkud bojovali proti německým okupačním oddílům ve Francii. Vraždy páchané makisty představovaly odvetné akce za vraždy 17 obyvatel vesnice St. Juliene, které spáchali členové německého gestapa a SS 3. srpna 1944, a sice rovněž jako odvetu za aktivity hnutí Résistance v okolí této vesnice.

Válečné zločiny marockých gumiérů

Jako gumiérové se nazývali vojáci francouzsko-marockých oddílů »Corps expéditionnaire français en Italie (CEF)«, kteří se v Itálii, během bitvy o »Monte Cassino« a v Německu dopouštěli hromadných zločinů. Gumiérové unesli, znásilnili nebo zavraždili více než 12 000 civilistů, samozřejmě zejména mladé a staré ženy a děti. Ale to ještě není vše, neboť nehorázná hromadná znásilňování probíhala spolu s vražděním i při zabírání Německa ve Stuttgartu, Pforzheimu a Freudenstadtu. Francouzsko-marockí okupační vojáci zuřili a po celé dny zneužívali a znásilňovali ženy a děti hlavně ve württemberském lázeňském městě Freudenstadt, které německé vojsko nebránilo a které bylo prohlášeno za otevřené město. Když pak toto město 16. a 17. dubna 1945 utrpělo Francouzi provedený těžký bombový útok výbušnými a zápalnými granáty, vnikli do něj bez boje francouzští vojáci 3. marockého pluku Spahi pod velením majora a pozdějšího generála Christiana de Castriese. Následně i francouzské jednotky po celých pět dní plundrovali město a kradli vše, co nebylo pevně přišroubováno. Pak založili v celém městě a i na radnici oheň a pronášeli slogan: »Je válka, Freudenstadt musí po tři dny hořet.« Obyvatelé města tedy nesměli požáry hasit, a pokud se o to i přesto někdo pokusil, bylo mu v tom bráněno mocí zbraní, a když neposlechl, byl jednoduše zastřelen.

Válečné zločiny Sovětského svazu

Ani Sovětský svaz si ve světové válce mezi lety 1939–1945 nebral servítky a dopouštěl se nejzávažnějších a zvrácených válečných zločinů, přičemž se samozřejmě nedržel Ženevských úmluv z roku 1929 ohledně zacházení s válečnými zajatci, a to už jen proto, že je nepodepsal; proto je oprávněné se tázat, zda toto extrémně zvrácené týrání válečných zajatců ze strany Sovětů lze označit za válečný zločin, anebo jako to, o co se skutečně jednalo: Za zdegenerované a zpustlé nelidskosti, páchané na základě holého pohrdání životem a člověkem. S válečnými zajatci mocností Osy – mocnosti »Osy Berlín-Řím«, která vzešla z dohody mezi Adolfem Hitlerem a Benitem Mussolinim 25. října 1936 a která zahrnovala spolupráci mezi národněsocialistickým Německem a fašistickou Itálií – se tedy fakticky ani náznakem nezacházelo v souladu se Ženevskými úmluvami, neboť statisíce z nich padly za oběť zcela zvrhlému, ďábelskému pohrdání lidmi a citovému otupění ze strany sovětských hlídačů zajatců.

Také sovětsí vojáci hromadně znásilňovali a páchali i další válečné zločiny, které probíhaly během obsazování východního Pruska a Gdaňska, jakož i v částech Pomořanska, Slezska a při bitvě o Berlín. Také při masakru, resp. hromadné vraždě v Katyni, resp. při tamním hromadném střílení lidí hráli ústřední vražednou roli Sověti, neboť mezi 3. dubnem a 11. květnem 1940 příslušníci sovětského Lidového komisariátu vnitřních záležitostí (NKVD) postříleli, resp. zavraždili v lese u Katyně, v ruské vesnici, která ležela asi 20 kilometrů západně od Smolensku, zhruba 4400 zajatců, a sice z největší části důstojníků. Tento čin patřil k řadě hromadných vražd, spáchaných na 22 000 až 25 000 profesních či rezervních důstojnících, policistech a jiných občanech polského státu, mezi nimiž byli i mnozí intelektuálové. Povel k těmto masovým vraždám udělil tehdejší sovětský diktátor Josef Stalin, načež politbyro komunistické strany přikázalo tento masakr, který byl proveden minimálně i na pěti různých místech ve svazových republikách Ruska, na Ukrajině a v Bělorusku.

Neposkytnutí pomoci ztroskotancům nebo jejich zastřelení

<http://www.wlb-stuttgart.de/seekrieg/kriegsrecht/schiffbruechige.htm>

Vylíčení jednotlivých případů

23./24. 2. 1940, Severní moře

Po zachycení podezřelé morseovky na pobřežních dlouhých vlnách potápí v oblasti Doggerské lavice v brzkých ranních hodinách německá minolovka M 1 (kapitánporučík Bartels) nárazem čtyři dánské rybářské kutry Ejjam, Gerlis, Merkator a Polaris. »Z vojenských důvodů« není nikdo z posádek kutrů zachráněn (MGK West, gKdos.B. 507/40 Chefsache).

13.–14.4.1940, Norsko

V boji proti britské lodní flotile (viceadm. Whitworth), kterou tvoří bitevní loď Warspite (kap. Crutchley) a 9 torpédoborců Icarus, Hero, Foxhound, Kimberley, Forester, Bedouin, Punjabi, Eskimo a Cossack je potopeno osm něm. torpédoborců skupiny Narvik. Warspite, Bedouin a Eskimo potápějí Ericha Kollnera, Cossack a Foxhound potápějí Ericha Gieseho. Na ztroskotance německého torpédoborce Ericha Gieseho se přitom střílí. Totéž bylo hlášeno i ohledně ztroskotanců ostatních torpédoborců, ale vyšetřovací komise německého wehrmachtu dokumentuje a uznává jen případ »Erich Giese«. (Alfred M. de Zayas, str. 368–376)

12. 5. 1941, Středozemní moře

Řecká motorová plachetnice Osia Paraskevi, která je se 7 řec. členy posádky a 4 německými vojáky na cestě z Kastronu (ostrov Lemnos) do Kavally, je zastaveny britskou ponorkou Rorqual (komandér-poručík Dewhurst). Řecká palubní posádka smí odejít, avšak Němci jsou pomocí ručních palných zbraní přinuceni k tomu, aby zůstali na palubě a jsou posláni do podpalubí. Následně je plachetnice potopena dělovou věží. Němečtí vojáci jsou při svém posledním pokusu o útěk ostřelováni kulomety a zabiti. (Alfred M. de Zayas, str. 377–380)

9. 7. 1941, Středozemní moře / Egejské moře

Britská ponorka Torbay potápí na své 3. cestě za nepřítelem v Egejském moři celou řadu motorových plachetnic, které mají dopravit 75 německých vojáků na pevninu, a sice pomocí artilerie a výbušných patron («battle against caiques»). Německým vojákům není dovoleno opustit loď. 9. 7. usměrní tato ponorka jednu další z malých německých motorových plachetnic, která se plaví z Kréty na sever. Výsadkové komando prohledá loď a následně připevní trhaviny. 7 německým vojákům, kteří patří k horské krétské divizi, se podaří zachránit se v nafukovacím člunu. Následně udílí velitel ponorky (komandér-poručík Miers) nemilosrdný rozkaz, aby byli zastřeleni kulometem. Třebaže se první strážní důstojník a jeden námořník zdráhají rozkaz provést – jak je poznamenáno i ve válečném deníku – jsou němečtí ztroskotanci zlikvidováni. Proces proti komandérovi-poručíkovi Miersovi kvůli porušení mezinárodní práva není veden. (Paul Chapman, str. 59–97/Tony Bridgeland, str. 91–102/Seidler/Zayas, str. 180/181 – bohužel s chybným datem!)

3. 1. 1942, Nizozemská východní Indie

I-58 (korvetní kapitán Kitamura) potápí severně od ostrova Bawean nizozemský parník Langkoeas (ex-něm. Strassfurt, 7395 BRT /BRT = brutto registrovaná tuna je zastaralá jednotka objemu, která určuje velikost, resp. tonáž, obchodní lodi; pozn. překl./) Korv. kapitán Kitamura nechává své muže střílet kulomety na záchranné čluny, do nichž posádka Langkoeasu přestupuje (sensuikan).

8. 4. 1942, západní Atlantik

Americký torpédoborec Roper (komandér-poručík Howe) spatřuje u amerického pobřeží operující německou ponorku. Ponorka vystřelí torpédo, které torpédoborce mine. Po následující dělostřelbě utrpí U 85 zničující zásahy. Největší část posádky může včas ponorku opustit. Asi 40 členů posádky plave ve vodě, když se ponorka potápí. Následně přepluje torpédoborec místo potopení a vrhá 11 vodních bomb – ačkoliv potopená ponorka již nemůže představovat žádné nebezpečí –, jejichž detonace usmrctí všechny ve vodě plovoucí ztroskotance. Příštího rána je na místě potopení ponorky vyzvednuto z vody už jen 29 mrtvých těl. Soudní vyšetřování proti veliteli torpédoborce nebylo zahájeno. (Seidler/Zayas, str. 181)

15. – 24. 7. 1942, severní Pacifik

V noci ze 14. na 15. 7. potápí japonská ponorka I-7 (korv. kap. Koizumi) před Aleutskými ostrovy americkou nákladní loď Arcata (2722 BRT). Posádka následně pálí kulomety na záchranné čluny, přičemž je jeden muž smrtelně zraněn. – V oblasti Kurilských ostrovů potápí Narwhal (komandér-poručík Wilkins) 24. 4. dvě lodě, které zásobují ostrovy, a sice Kofuji Maru (134 BRT) a Nissho Maru č. 2 (344 BRT), jakož i přední hlídkovou loď Shinsei maru č. 83 (63 BRT). Při potopení Nissho Maru jsou podle japonských výpovědí ostřelováni přeživší ve vodě kulomety. (chybí zdrojové doklady).

6. 8. 1942, jižní Pacifik

Japonská ponorka Ro-33 (kapitánporučík Kuriyama) potápí pomocí 8centimetrových palubních děl britskou pobřežní nákladní loď Mamutu (300 BRT), která je na cestě s posádkou 32 mužů a s 82 utečenci (z nichž 28 jsou děti) z Port Moresby do Daru (Papuánský záliv). Následně jsou přeživší ve vodě ostřelováni kulomety. Masakr přežije jen 28 ze 114 osob, které byly na palubě. (Peter Dunn).

28. 9. 1942, jižní Atlantik

Před pobřežím Brazílie potápí německá ponorka U 516 (kapitánporučík Wiebe) palubním kanónem bez varování brazilskou nákladní loď Antonico (1223 BRT), která je při charterové plavbě pro PanAm Airways na cestě s nákladem cementu a asfaltu z Belemu do Paramaribo (Surinamská republika). Posádka ihned opouští loď do jednoho malého a dvou velkých záchranných člunů. Podle výpovědí přeživších byly následně čluny ostřelovány děly a záchranný člun s kapitánem byl potopen. Ztroskotanci plovoucí ve vodě byly pak naloženy do dalších záchranných člunů, které dosáhly brazilského pobřeží 29. 9. 1942 bez dalších incidentů. Dva muži později umírají na svá zranění, 24 ze 40 osob přežívá. – Dvě vzájemně nezávislá vyšetřování, jedno proběhlo roku 1947 v pověření britských úřadů a druhé roku 1969 v pověření německé Centrály pro objasňování zločinů národního socialismu (Ludwigsburg), zjišťují, že přeživší nepravem vycházeli z toho, že byly jejich záchranné čluny vystaveny přímé palbě. Při opouštění nákladní lodi se prý spíše ocitli v palebné linii mířící na loď. Tento případ byl přijat také do akt úřadu US Naval Department a po Norimberském procesu nebyl přednášen v žádném dalším procesu objasňujícím válečné zločiny. (Jürgen Rohwer, Bibliothek für Zeitgeschichte, BfZ)

26. 1. 1943, jihozápadní Pacifik

Při průzkumné misi před Novou Guinejí potápí americká ponorka Wahoo (komandér-poručík Morton) japonskou vojenskou přepravní loď Buyo Maru (5447 BRT) a nákladní loď Fukuei Maru #2 (1901 BRT). Když se Wahoo objeví na místě potopení, nalézá se v množství asi 10 000 přeživších japonských vojáků, kteří plavou ve vodě na improvizovaných vorech. Velitel ponorky nechává přes jednu hodinu ostřelovat ztroskotance děly a kulomety, dříve než ponorka odpluje pryč. Americké zdroje uvádějí, že jedna japonská loď příštího dne zachránila ještě asi 1000 přeživších. Většina ztroskotanců byla ale mrtvá. (Tony Bridgeland, str. 115–129)

V institutu US Naval Institute's Proceedings (červenec 2003) se nalézá jeden článek s novějšími údaji o tomto případu. Podle tohoto článku přepravovala loď Buyo Maru japonské válečné zajatce ze Singapur (přesněji řečeno indické vojáky druhého batalionu, 16. paňdžábského pluku). Na palubě měla 1126 lidí, z nichž 282 přišlo o život (mnozí pravděpodobně během torpédového útoku). 87 z nich byli Japonci, 195 pak Indové.

2.–4. 3. 1943, jihozápadní Pacifik

Japonská flotila (kontradmirál Kimura), tvořená 8 přepravními loděmi a torpédoborci Shirayuki, Arashio, Asashio, Tokitsukaze, Yukikaze, Urunami, Shikinami a Asagumo vyplouvá 28. 2. z Rabaulu, aby dopravila 6900 mužů 51. japonské divize (generálporučík Nakano) do Lae. Bombardovací letoun Liberator hlásí 2. 3. za časného rána, že tato flotila je severovýchodně od průlivu Dampier Strait o dvě hodiny později napadena 12 stroji Fortress, které potápí 1 přepravní loď a 2 poškozují; torpédoborci Yukikaze a Asagumo ujíždějí s 950 přeživšími. 3. 3. je konvoj v Bismarckovo moři napaden celkem 335 americkými a australskými letadly, zčásti za nízkého letu. Letadla USAAF Southwest-Pacific (generálporučík Kenney) potápějí všechny přepravní lodě (celkem 33 730 BRT), jakož i torpédoborce Shirayuki, Arashio, Asashio a Tokitsukaze. Jap. torpédoborci a ponorky I-17 a I-26 zachraňují 2734 mužů. Přeživší, pokud se nepotopili s loděmi, jsou likvidováni palubními zbraněmi amerických stíhacích bombardérů a zabíjeni ve vodě vodními bombami a kulomety ze strany motorových torpédových člunů PT66, PT67, PT68, PT121, PT128, PT143, PT149 a PT150 (komandér-poručík Atkins). Cílem je zabránit tomu, aby byla posílena japonská armáda u Lae, kdyby ztroskotanci doplávali k pevnině. (Tony Bridgeland, str. 129–137)

20. 3. 1943, Indický oceán

Japonská ponorka I-27 (kapitánporučík Fukumura), která operuje v Bombajském zálivu, potápí britský parník Fort Mumford (7132 BRT). Při tom je posádka nastupující do záchranných člunů ostřelována kulomety. (sensuikan).

6./7. 5. 1943, severní Atlantik

Během bitvy o konvoj ONS.5 spatřuje britský torpédoborec Oribi na radaru krátce před 3.00 hod. německou ponorku U 125 (kapitánporučík Folkers) v husté mlze a narazí do ní odhadovanou rychlostí 20 uzlů. Ponorka však přečká útok a vysílá nouzový signál. Její velitel přivolává 4 ponorky na pomoc, které až do svítání pátrají po U 125. Ve 3.54 hod. lokalizuje britská korveta Snowflake v krátké vzdálenosti ponorku nepřipravenou na ponor. Pátrací světlomety lodi ozařují těžce poškozenou ponorku, která se očividně již potápí. Korveta provede nárazný úder, avšak ponorka se uhýbá. Posádka U 125 následně instaluje trhaviny k vlastnímu potopení a opouští ponorku. Britská korveta Sunflower se objevuje na místě dění. Velitel korvety informuje přes rádiové spojení o situaci velitele eskorty na HMS Tay a dostává odpověď: »Není povoleno zachraňovat ztroskotance.« Mužstvo kapitánporučíka Folkerse se následně utopí a U 125 klesá ke dnu. (Gudmundur Helgason).

1. 10. 1943, Indický oceán

1. 10. je norská nákladní loď Storviken (4836 BRT) převážející uhlí na cestě z Mombasy do Adenu, je zasažena dvěma torpédami japonské ponorky I-10 (kapitánporučík Tonuzuka) a potápí se. Na palubě bylo 7 norských důstojníků, 5 britských dělostřelců a mužstvo 44 Číňanů. Podle výpovědi kapitána Apolda dokáže 42 mužů opustit potápějící se loď na záchranném člunu. Následně se ponorka doplaví do pozice rovnoběžné z delší stranou člunu. Jelikož nelze nalézt kapitána, je zajat jeden důstojník a jeden topič. Při odplouvání koliduje ponorka se záchranným člunem, takže lodní šroub kompletně roztrhne jednu stranu člunu. Při tom je zabito několik ztroskotanců a jiní jsou zraněni, zatímco se záchranný člun překlápí. Následně se ponorka ještě jednou plaví přes místo neštěstí, zatímco se posádka vysmívá ztroskotancům plovoucím ve vodě. – Po potopení lodi Storviken se může kapitán s dalšími členy posádky zachránit na částech vraku, poté co se záchranný člun při pokusu dostat jej na vodu překlopil a potopil. Ztroskotanci se nyní pokoušejí dát dohromady několik částí vraku, aby je mohli pokud možno spojit do podoby záchranného voru. Někteří dobří plavci udržují 5–6 hodin spojení mezi ztroskotanci a sbírají části vraku. Večer je shromážděno 19 přeživších na vraku, který je jimi těžce přetížen. Není k dispozici pitná voda ani potrava, všichni trpí horkým slunečním svitem. V následujících dnech umírá 6 mužů na vyčerpání. 6. října jsou kapitán, jeden důstojník a 11 čínských členů posádky vyzvednuti britskou doprovodnou lodí HMS Sennen. Je zachráněn ještě jeden záchranný vor s jedním důstojníkem a 3 čínskými členy posádky. – Celkem 17 přeživších je 8. října dopraveno na souš v Adenu. Zda se kolize se záchranným člunem skutečně stala záměrně, jak tvrdili očití svědci, se ovšem nedá dokázat. (warsailors.com)

14. 12. 1943, jihozápadní Pacifik

Při potopení americké nákladní lodi Daisy Moller (4087 BRT) japonskou ponorkou Ro-110 (kapitánporučík Ebato) je 53 ze 127 členů posádky zavražděno kulometnou palbou a nárazem do záchranných člunů. (Rohwer, Axis Submarine Successes, str. 272)

Leden až červenec 1944, Indický oceán

Po rozkazech velitele flotily Jihovýchodní Pacifik (viceadmirál Takasu) – tyto rozkazy byly patrně uděleny již 20. března 1943 – jsou při potopení nákladních lodí British Chivalry (22. 2. vlivem I-37 / kapitánporučík Nakagawa, 12 †), Ascot (29. 2. vlivem I-37 / kapitánporuč. Nakagawa, 40 †), Behar (9. 3. vlivem Tone / nám. kap. Mayuzumi, 72 †), Nancy Moller (18. 3. vlivem I-165 / kap. poruč. Shimizu, 32 †), Tjisalak (26. 3. vlivem I-8 / korvet. kap. Ariizumi, 98 †), Richard Hovey (29. 3. vlivem I-26 / korv. kap. Kusuka, 1 †) a Jean Nicolet (2. 7. vlivem I-8 / korv. kap. Ariizumi, 79 †) zavražděni přeživší, někdy i při sadistických rituálech; cílem bylo utajit všechny indicie, které svědčily o Japonskem vedené obchodní válce mezi Austrálií a Adenským zálivem. Tribunál soudící válečné zločince odsoudil po válce velitele 16. křižnické divize, kontradmirála Sakonjô a nám. kap. Mayuzumiho k 7 letům vězení. Nám. kap. Ariizumi spáchal po kapitulaci Japonska sebevraždu na palubě ponorky I-401. (Rohwer, Chronology of the War at Sea, str. 256)

Mělo by být také upozorněno na to, že z lodí British Chivalry, Nancy Moller, Tjissalak, Richard Hovey a Jean Nicolet byli rovněž vzati zajatci. V případě Nellore (29. 6. 1944 potopena vlivem I-8) nebyli zavražděni žádní přeživší a byli pouze bráni zajatci. Ani v případě City of Adelaide (30. 3. 1944 potopena vlivem I-8) nebyly zjištěny žádné válečné zločiny.

4./5. 1. 1944, centrální Atlantik

V roce 1943 mají být na palubě lomačů blokády, které dopravují válečně důležité suroviny z Japonska do Německa, přepravováni zajatí občané německého státu, aby mohli být odsouzeni ve své vlasti. Německý námořní atašé v Tokiu, admirál Paul Wenneker, vydává pokyn, že zajatci při hrozícím ovládnutí nepřátelskými válečnými loděmi nemají padnout do zajetí, ale mají se potopit se svou lodí. Ve dvou případech je tento rozkaz realizován. Na palubě lomače blokády Burgenland je žurnalista Hofmeier, který je zajatý kvůli podezření ze špionáže, zastřelen před samopotopením 4. 1. 1944 hlídacím úředníkem. Při samopotopení lomače blokády Rio Grande 5. 1. 1944 zůstává námořník Poweleit, zajatý kvůli krádeži, zamčený ve své cele a potopí se s lodí.

Porotní soud v Hamburku zastavuje 25. 2. 1966 proces proti admirálovi mimo službu Wennekerovi a podotýká k tomu: »Na základě výsledků hlavního přelíčení uznává porotní soud usmrcení obou osob jako bezprávi. Uznává ovšem, že obžalovaný Wenneker věřil v oprávněnost svého konání. Soud zde shledává omyl o zákazu. V případě Hofmeiera jej považuje za nevyhnutelný, v případě Poweleita za vyhnutelný. Proto tento čin hodnotí jako zabití. Toto zabití je promlčeno.«

13. 3. 1944, jižní Atlantik

Ponorka U 852 (kapitánporuč. Eck) potápí torpédovým útokem řeckou nákladní loď Peleus (4695 BRT). Při pokusu potopit zrádné části vraku pomocí palubního kanónu, se záměrně bere v potaz zastřelení ztroskotanců, kteří hledají na vyplaveném zboží oporu. Po konci války jsou kapitánporuč. Eck a jeho důstojníci postaveni v Hamburku před anglický válečný soud: Eck, druhý strážní důstojník, námořní poručík Hoffmann a palubní lékař, Dr. Weispfennig, jsou odsouzeni k trestu smrti a 30. 11. 1945 popraveni, technický lodní důstojník, nám. poručík Lenz, který byl odsouzen na doživotí, je roku 1951 propuštěn. (Dwight D. Messimer)

15.–21. 6. 1944, Baltské moře

Sověti útočí proti ostrovům, které se rozkládají před Karelskou šíjí. Při útoku sovětského torpédového kutru pod velením kap. 2. rg. Osipova je zničen něm. torpédový člun T 31. Útok se odehrává 20. 6. 1944, 00.03 hod. ráno na 60°, 16,4' severně / 27°, 56,4' východně, cca 1,5 nám. míle severovýchodně od ostrova Narvi (zvaného též Narwi/Narwa/Nerva). Dva ruské torpédové kutry typu D-3 připlouvají do výhodné pozice k vystřelení torpéd. Dvě torpéda strefí flotilový torpédový člun T 31 do středu za jeho plné plavby mezi kotlem 1 a 2. Člun se roztrhne na dvě části a v nejkratší době se potápí.

Ruské torpédové kutry byly kutry TK-37 (nám. nadporučík Toronenko) a TK-60 (poruč. Buschuev). Jejich jednotka patřila ke krycí skupině rychlých člunů, které měly jistit obsazení ostrova Narvi. Německo-finské bojové síly nebyly o tomto ruském obsazení ostrova nijak informovány. Po potopení T 31 stály na místě ztroskotání mj. čluny nadporuč. Wasiljewa a nadporuč. Tworogowa. S přeživšími bylo ze strany zastírajících se torpédových kutrů baltské flotily Rudého praporu nakládáno následovně: Ruské čluny pluly bez ohledu na námořníky plovoucí ve vodě. Členové posádky ruských torpédových kutrů vytáhli přeživší z vody, zastřelili zajatce a vrhli je zpět do vody. Jiní členové posádky bez rozpaků stříleli na ztroskotance plovoucí ve vodě. Bezmocní ztroskotanci byli tímto způsobem usmrceni nebo zraněni. Jeden německý přeživší, který byl vytažen na palubu, byl prý se zbraní u spánku nucen k tomu, aby střílel na své ve vodě plovoucí kamarády.

Celkově bylo vzato 6 zajatců, kteří byli dopraveni do Ruska do válečného zajetí. Jen jeden z nich se vrátil zpět. Část posádky byla zachráněna finskými rychlými čluny na místě ztroskotání, poté co už šest hodin plavala ve vodě. (Klaus Fischer).

5. 7. 1944, severní Atlantik

5. července 1944 napadá něm. ponorka U 247 (kapitánporučík Matschulat) 10 námořních mil západně od Cape Wrath tři rybářské čluny, které teprve o několik dní předtím vypluly z Ayru do rybářských lovišť před Butt of Lewis, a jeden z nich potápí. Dva z rybářských loggerů odstříhnou své rybářské sítě a podaří se jim uniknout. Třetí rybářský logger, Noreen Mary, se však dostává pod palbu ponorky. Ponorka nejprve skupinu rybářských člunů neúspěšně napadla torpédem, poté se vynořila a vrhla se na nejbližší člun. Ve válečném deníku U 245 je hlášen útok na přední hlídkovací člun. Po 45minutové dělostřelné a kulometné palbě se loď Noreen Mary potápí a v záplavě kulek padá ke dnu 8 z 10 členů její posádky. 2 muži jsou pozdě večer vyloveni lodí Lady Madeleine a zachráněni (Tony Bridgeland, str. 78–96)

7. 10. 1944, Středozemní moře / Egejské moře

Posádka letounu Do 24 J9+DA 7. námořní nouzové záchranné letky spatřuje v Soluňském zálivu vor, na němž se nalézají dva muži. Z vody vyčnívají hlavy, které lze rozpoznat spolu se žlutými plovacími vestami. Stroj ihned klesá na hladinu. Na voru sedí jeden námořní důstojník a jeden vrchní kormidelník. Záchranný letoun přijímá na palubu tyto dva námořníky na voru a dalších 25 příslušníků námořnictva, kteří plavou ve vodě. Deset vojáků je těžce zraněno střelnými ranami. Podle informací důstojníka, nám. poručíka Hanse-Joachima Westfalena, tvoří tato skupina zbytek z dřívějších 142 členů posádky torpédového člunu TA 37 (ex-ital. Gladio) operujícího pod něm. vlajkou pod velením nám. nadpor. Fritze Gollammera. Zachránění námořníci informují o tom, že byli ostřelováni kulomety britských torpédoborců Tergamant a Tuscan, poté co již plavali ve vodě. Megafonem na ně prý bylo voláno: »My se vrátíme!« (Horst Thürling, str. 76+)

30. 10. 1944, Pacifik / západní americké pobřeží

V prosinci se nalézají pouze jediná jap. ponorka I-12 (korvet. kap. Kudo) na daleké cestě mezi Havají a americkým pobřežím. 30. 10. potápí loď Liberty, John A. Johnson (7176 BRT) severovýchodně od Oahu, poté se vynoří, střílí palubním dělem na vrak a kulomety na záchranné čluny. Při tom je zabito 9 z 69 ztroskotanců, přeživší jsou zachráněni 30. 10. americkou jachtou Argus. I-12 je 13. 11. mezi San Franciscem a Havají potopena minolovkou Ardent a fregatou Rockford.

25. 7. 1945, Indický oceán

V dubnu roku 1945 velí komandér-poručík Albert-George Davies zámořské hlídkovací ponorce HMS Stubborn při 11týdenní operaci britské 4. ponorkové flotily pod vrchním americkým velením a je na cestě z Clyde do Fremantle. Východně od Bali mu zkříží cestu japonský hlídkovací člun č. 2 (ex Nadakaze). Ačkoliv tento člun prudce kormidluje sem a tam, podaří se nakonec člunu Stubborn zaujmout dobrou útočnou pozici, a Davies vypaluje salvu 4 torpéd. 2 torpéda zasáhnou cíl na vzdálenost 3000 yardů a potopí někdejšího torpédoborce před ostrovem Lombok, což velitele přiměje ke zvolání: »Tak jsme toho zatraceného hajzla vyhodili do vzduchu.« Toto zvolání je provázeno oslavným jásotem posádky.

Následně chce Davis kvůli výpovědi zajatců vzít přeživší na palubu. Zatímco se se svým člunem pohybuje mezi ztroskotanci, udělá jeden z nich nevhodný pohyb a je vzápětí důstojníkem dělostřelectva bezprostředně zastřelen pistolí. To byla bez pochyby instinktivní a neplánovaná reakce, ale Davies poté uděluje rozkaz, aby byli nyní zastřeleni i všichni ostatní zajatci, aby se zabránilo tomu, aby japonští přeživší mohli dosvědčit tuto událost, kdyby byl Stubborn v této válce ovládnut; mělo být tedy zabráněno tomu, aby japonská strana mohla kvůli zastřelení přijmout odvetná opatření. Je vyneseno kulomet a právě začíná útočit, když se objeví letadlo, což Stubborn nutí k tomu, aby se ihned ponořil. Když se Davies v noci opět vynoří, nejsou už japonští ztroskotanci nikde vidět.

V dalším průběhu svých akcí zničí Stubborn další lodě palubním kanónem, ostřeluje přístav na severu Bali, likviduje molo a několik vyloďovacích člunů a převrhává v noci několik džunek. Po jedné z těchto akcí je výše zmiňovaný důstojník dělostřelectva překvapivě pohřešován. – Davies byl i léta po válce stále přesvědčen, že neučinil žádné neoprávněné rozhodnutí. Obdržel za své zásluhy vyznamenání »DSC« (kříž za vynikající službu). (The Daily Telegraph, 2. dubna 2004. Nekrology: Komandér-poručík Albert-George Davies)